

Opálová poušť

AL
press

edice
KIOKAN

ELIZABETH HARAN

ELIZABETH HARAN

Opálová poušť

edice
KLOKAN

Copyright © 2013 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Lenka Faltejsková, 2015
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu WALKABOUT COUNTRY
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-077-9 pdf

*Tato kniha je pro Nadu.
Opustila jsi nás příliš brzy,
ale nikdy na tebe nezapomeneme.*

Kapitola první

Londýn, červenec 1956

Chvíli trvalo, než oči Lauren Bastionové uvykly šeru v baru. Rozeznat vyhlédnutou kořist od ostatních hostů nebylo nijak těžké. Seděl shrbený u stolu v koutě a působil velmi bezbranně – jak měla muže nejraději.

Napřímila se, upravila svůj fenomenální výstřih a zamířila k němu. Vlnila se v bocích a neušlo jí, jak na ni barman civí s otevřenými ústy.

„Promiňte, že jsem tak smělá,“ zapředla zastřeným hlasem, který jí obvykle získal pozornost každého živého chlapa. „Neste náhodou Gareth Forsyth?“ Viděla ho jen z profilu, ale zdál se hezčí než v novinách, přestože vypadal ztrápeně. Měl čistou pleť, husté a vlnité vlasy na spáncích jen nepatrně prokvetlé šedinami a jeho oblek musel stát tolik, co si ostatní v baru vydělali za rok.

Gareth se z místa plného bolesti vrátil do přítomnosti, přesto nezvedl oči od whisky se sodou. Nestál o konverzaci ani společnost.

Do baru U Slimáka obvykle zámožní Londýňané nechodili, ale protože se nacházel v diskrétní blízkosti od Garethova domova i od umělecké galerie v Knightsbridgi, kde pracoval, Gareth se sem posledních několik týdnů uchyloval. O polednách tu panovalo ticho a přítmí a pokaždé se posadil do kouta, kde ho až dodnes nikdo nerušil.

Jeho mysl bloudila daleko, v krajině šťastných vzpomínek, odkud se mu vůbec nechtělo. Aniž by se podíval, kdo na něj mluví, zamumlal: „Nechci být nezdvořilý, ale nemám na společnost náladu.“ Přál si, aby ho všichni nechali na pokoji.

„Chápu,“ odušil empaticky ženský hlas. „Naprosto vám rozumím.“

Gareth marně čekal, až se ozvou vzdalující se kroky. Matně vnímal smyslnou vůni. Když začalo být zřejmé, že se klidu nedočká, otočil se a chtěl protestovat, zjistil však, že se dívá do očí modrých jako Středozemní moře. Patřily velmi půvabné blondýnce, která mu byla povědomá.

„Známe se?“ zeptal se. Nejprve ho napadlo, že jde o zákaznici galerie. Ale když si všiml její vlnavé postavy uvězněné v příliš těsných šatech jen o dva odstíny světlejších, než byly její oči, zavrhl to. Na tuhle ženu s tváří anděla a tělem bohyně by rozhodně jen tak nezapomněl.

„Zatím *bohužel* ne,“ pronesla a našpulila rty. Gareth odhadoval, že jí bude kolem třiceti, tedy zhruba o deset let méně než jemu. „Jsem Lauren Bastionová,“ představila se. „Dočetla jsem se v novinách o skonu vaší paní. Chtěla jsem vám vyjádřit svou upřímnou soustrast. Sama jsem prožila podobnou ztrátu, proto plně chápu, jak vám teď musí být.“

Přikývl. „Děkuji, slečno... nebo snad paní Bastionová?“

„*Slečno*. Momentálně jsem rozvedená.“ Usmála se a nepůsobilo to ani trochu rozpačitě. Vklouzla na vedlejší židli a Gareth zahlédl dlouhou štíhlou nohu. Napadlo ho, že „momentálně rozvedená“ dost možná naznačuje, že to tak dlouho nezůstane.

„Vy jste Jane znala?“

„Osobně ne, ale jak s prvním, tak s druhým manželem jsme měli doma její obrazy. Proto mám pocit, jako bych ji vlastně znala.“ Oba její manželé vlastnili několik děl Jane Forsythové. Po rozvodu připadly obrazy jim. Lauren to v té době bylo celkem jedno, nijak zvlášť se jí nelíbily, ale nyní, když malířka zemřela, se to ukázalo jako velmi nešťastné.

„Jste tedy vdova,“ hlesl Gareth, protože předtím sama řekla, že jeho ztrátu plně chápe.

„To by bylo opravdu *štěstí*,“ pronesla opět bez rozpaků. „Jsem rozvedená. Víím, že to zní necitlivě, ale můj poslední manžel Barry ve mně všechny city zabil.“ Stačilo jí na svého třetího manžela a na otřesný rozvod jen pomyslet, a v žilách jí

vzkypěla krev. Všimla si, že si ji Gareth překvapeně prohlíží, proto přidala vysvětlení. „Představte si, že mě jednou zamkl venku uprostřed zimní noci!“

„Proč to udělal?“ žasl Gareth.

„Zkrátka jsme se pohádali.“ Lauren si vybavila scénu, při které létalo sklo. „Měla jsem na sobě jen tenké neglizé... Sněžilo a já se musela až do rána schovávat v garáži, abych neumrzla.“ Neměla v úmyslu Garethovi vykládat, že našla velmi uspokojivý způsob, jak se zahřát – červenou barvou pomalovala Barryho chloubu a radost, černý Rolls Royce.

Gareth se zatvářil pohoršeně nad tak podlým chováním jejího manžela, ale v duchu si ji představoval v tenkém neglizé, přesně jak zamýšlela.

„Nepozvete mě na skleničku?“ navrhla.

Gareth o společnost nestál, ani v podobě velmi atraktivní ženy, byl však její smělostí natolik překvapený, že než se zmohl na zamítavou odpověď, otočila se na barmana, který jí i nadále civěl na řadra. „Dám si campari se sodou a s ledem, prosím.“

„Vypadáte tady nemístně,“ poznamenal Gareth bezmyšlenkovitě. „Promiňte, vyznělo to jinak, než jsem...“

Lauren se neurazila. „Však vy tu taky vypadáte jako pes s rodokmenem v útulku pro zatoulané kočky,“ zasmála se a s despektem se rozhlédla po místnosti.

Téměř se usmál. „Je to tu trochu laciné, ale odpovídá to mému rozpoložení,“ povzdechl si. „Zmínila jste, že jste také utrpěla ztrátu...“

„Nedávno jsem přišla o otce. Víím, že to není stejné, ale ztráta je zkrátka ztráta.“

„To je pravda.“

V Laurenině případě to pravda nebyla. Svého zbožného otce neviděla ani s ním nemluvila od prvního sňatku v roce 1941, kdy konvertovala k judaismu, ale to si nechala pro sebe. Matka s ní zůstala ve styku, zato vztah s otcem už se nezlepšil, zvlášť když kvůli druhému manželovi konvertovala v roce 1947 k baptizmu. Byl Američan a zbohatl vývozem bavlny.

S ním se rozvedla v roce 1951, když zjistila, že si vypěstoval závislost na pokeru. Postupně přicházel o peníze a nedokázal Lauren zajistit životní styl, na který si zvykla, tak si sbalila svých pět švestek a odešla i se zbytkem jeho majetku. Třetím manželem se stal Barry, velmi zámožný muž – jenomže skrb-lil a počítal každou penci. Chtěl po ní, aby si sama ošetřovala nehty, myla a stříhala vlasy, nové šaty si směla pořizovat jen při výjimečných příležitostech a pak očekával, že je bude nosit vícekrát, ne jen jednou. Pokud šlo o boty, vůbec nechápal, proč by měla mít žena víc než troje, přitom sám sbíral automobily. Měl jich sedm. Kvůli tomu často docházelo k hádkám a skončilo to rozvodem. Naštěstí musel zaplatit i jejího právníka, takže z rozvodu vyšla poměrně dobře. Měla však odpor k práci a její prostředky se rychle tenčily.

„Co vás sem vlastně přivedlo?“ zeptal se Gareth.

„Jen jsem se chtěla zeptat na cestu,“ zalhala bez obtíží. „A všimla jsem si vás. Vypadal jste tak nešťastně, že mě to k vám okamžitě táhlo.“ Četla o skonu Jane Forsythové v novinách a rozhodla se seznámit se zdrceným vdovcem, proto si zaplatila člověka, který jí zmapoval, kam Gareth přes den chodí – a vypadalo to nadějně. „Když jsme teď zjistili, že tohle není místo ani pro jednoho z nás, co kdybyste mě vzal někam na večeři? Například v restauraci hotelu Langham bychom nepatříčně rozhodně nepůsobili a zaručuji vám, že tam podávají lososa, co se rozplývá na jazyku.“ Nedávno tam večeřela s Howardem Duffieldem, poměrně atraktivním mužem a majitelem listu Daily Mirror. Před třemi měsíci mu zemřela velmi zámožná manželka Susan – udeřil do ní blesk během dovolené s nejlepší přítelkyní, Američankou Patricií Kennedy Lawfordovou. Patriciiniým bratrem nebyl nikdo jiný než senátor John Kennedy. Provdala se za herce Petera Lawforda a Susan jim byla na svatbě za družičku.

Během večeře s Howardem Lauren zjistila, že s ním rodina Susan Duffieldové svádí právní bitvu o Susanino jmění. Vzhledem k jejich stykům na vysokých místech měli velkou šanci na vítězství. Howardovi by pak zůstal jen zlomek toho,

co získal během manželství. Celý večer si stěžoval, že by nakonec mohl přijít i o noviny. Lauren se nakonec rozhodla, že žádná další schůzka nebude.

Gareth se zatvářil zaskočeně. „To by se nehodilo, slečno Bastionová.“

„Říkejte mi Lauren,“ zavrkala. Neměla v úmyslu spokojit se s odmítnutím. „A pročpak ne?“

„Žena mi zemřela teprve před měsícem. Působilo by nevhodně, kdybych tak krátce poté večerel s jinou ženou, zvlášť s tak nádhernou jako vy.“

Lauren se rozzářila. Cítila, že jí Gareth brzy změkne pod rukama. „Proč? Jsme jen dva přátelé, co si navzájem poskytují útěchu,“ namítla. Položila ruku na jeho. Důvěrné gesto, pečující dohodu.

„Ještě před chvílí jsme byli dva cizí lidé,“ zaprotestoval chabě Gareth.

„A teď jsme přátelé. Navíc – možná se pletu, ale nepřipadáte mi jako člověk, kterého by zvlášť trápilo, co si o něm myslí ostatní.“

Gareth ji chvíli mlčky pozoroval.

„Mám pravdu?“ Naklonila se blíž a v modrých očích jí jen hrálo.

Vzpomněl si, kolikrát ho Jane jemně napomínala za společensky nevhodné oblečení nebo chování. „Máte pravdu,“ souhlasil nakonec. „Obvykle je mi to jedno, ale...“ Myslel na své děti, Erin a Bradleyho.

„Tak na co čekáme?“ Lauren dopila campari se sodou a vstala. Gareth zaváhal.

„Jen večere dvou přátel,“ naléhala.

A Gareth se zvedl, přestože mu rozum říkal něco jiného.

Když ti dva vyšli z baru, barman je sledoval pohledem a myslel na to, že Gareth vůbec netuší, do jaké pasti se nechal chytit.

Kapitola druhá

Srpen 1957

Erin Forsythová stála u okna v ložnici, v prvním poschodí Erodinného sídla v Knightsbridgi. Bylo pozdní odpoledne, konec na Anglii nezvykle teplého a suchého léta, Erin však trápilo něco docela jiného než počasí.

Sledovala otce – právě před domem usazoval Lauren Bastionovou do taxi čekajícího u obrubníku. Lauren přitahovala pohledy kolemjdoucích. Měla na sobě úzké krémové kalhoty a zářivě červenou halenku, nahoře rozepnutou, aby předvedla působivý dekolt; přes prsa se jí látka napínala, jako by knoflíčky chtěly každou chvíli uletět.

Erin ještě Lauren neviděla v ničem decentním nebo nepřiléhavém. Rozčilovala ji. Když si všimla, jak se Lauren koketně usmála a pohladila otce po tváři, zaúpěla a znechuceně se odvrátila. Ve dveřích pokoje se objevil o dva roky mladší bratr Bradley. Vždycky k sobě měli blízko a jejich pouto od té doby, co jim přede dvěma měsíci zemřela matka, ještě zesílilo.

„Už je pryč?“ zeptal se Bradley. Nechtěl ani vyslovit Laurenino jméno, natož ji vidět, takže dokud byla v domě, zdržoval se ve svém pokoji.

„Naštěstí ano. Já prostě nechápu, co na ní táta vidí,“ soptila Erin. „Vždycky to byl inteligentní člověk, a teď se chová jako hlupák.“ Uvědomovala si, že tak by mluvilo spíš nedůtklivé děcko než dospělá žena, ale nemohla si pomoci.

„Ani já ho nechápu,“ vzdychl znepokojeně Bradley. „Přece si nemohl nevšimnout, že nám to vadí. Dali jsme mu to už ně-

kolikrát jasně najevo, naposledy dnes. Na našem názoru mu očividně nezáleží.“

Erin se nehodlala vzdát. Otec s Lauren je pozvali na piknik do altánu na zahradě. Lauren přivezla košík lahůdek, samozřejmě kupovaných, protože by nedokázala uvařit ani vejce, a láhev dobrého vína, ale Erin s Bradleyem se k nim odmítli připojit. Bradley tvrdil, že ho bolí hlava, Erin se vymluvila na neodkladné administrativní záležitosti kolem galerie. Vadilo jim, že otce nechávají napospas Lauren, ale potřebovali demonstrovat svůj postoj.

„Promluvím si s ním, řeknu mu pěkně od plic, co si o tom myslím,“ prohlásila Erin. „Tentokrát už si servítky brát nebudu. Jsou to teprve dva měsíce, co máma umřela. Táta nemá co dělat v dámské společnosti, natož s takovou poběhlicí. Všichni o ní vědí, že se už kdovíkolikrát rozvedla, vybírá si samé bohaté. Táta sice společenskou rubriku nečte, ale stejně mi připadá nemožné, aby vůbec netušil, jakou má Lauren pověst. V novinách už stačili to jejich takzvané ‚přátelství‘ pořádně rozmáznout. Je to ponižující!“

Bradley měl na rozdíl od sestry poměrně jasnou představu, proč Lauren muže tak přitahuje. Na svůj věk byla neobyčejně atraktivní – dlouhé nohy, blond vlasy a dmoucí výstřih, věčně vystavený na odiv. Uměla být velmi okouzlující. Zkrátka ten typ, kterému pánové zobou z ruky, přesto mu vadilo, že se otec nechal zlákat tak snadno. Bral to jako urážku matčiny památky. Jane byla úctyhodná a slušná, pravý opak Lauren Bastionové.

Ozvalo se bouchnutí vchodových dveří a Erin si pospíšila ke schodům.

„Tati,“ zavolala od zábradlí, než se otec stačil ztratit v pracovně. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„Bud’ opatrná, Erin,“ varoval ji Bradley. „Táta pořád truchlí, i když to na něm není vidět.“

Erin se však rozhodla konečně otci otevřít oči.

„Copak, Erin?“ zeptal se vesele. Po obědě s Lauren v prosluněném odpoledni se cítil báječně. Trochu ho zklamalo, že

se k nim Erin s Bradleyem nepřipojili, ale nezdálo se, že by to Lauren vadilo, byla stejně okouzující jako vždycky.

Erin seběhla dolů. „Není žádné tajemství, že s Bradleyem nejsme rádi, že se s tou ženskou stýkáš.“

Garetha vyvedlo její rozčilení z míry. Nechápal důvod.

„Vím, že mi nepřísluší říkat ti takové věci, ale vždyť je ještě moc brzy na to, abys někoho měl,“ pokračovala Erin naléhavě. „Je to urážka máminy památky.“

„Nic mezi námi není, Erin, jsme jen přátelé.“ Uvědomoval si, že by Lauren chtěla víc, ale na vztah nebyl připravený a zdálo se, že to Lauren chápe.

„Tati, toho takzvaného *přátelství* už jsou plné noviny,“ prohlásila Erin dotčeně.

„Nepovídej... Ale s tím těžko něco udělám. Lidi vždycky uvěří tomu, čemu chtějí. Ty přece víš, jak moc jsem vaši maminku miloval.“

„Vím, proto žasnu, že ses začal stýkat právě s Lauren Bastionovou. Podle toho, co jsem o ní četla, má ve zvyku líčit na bohaté muže, se kterými se pak rozvede a připraví je o majetek.“

„Možná to tak vypadá, ale měla jenom smůlu, Erin.“

„Viš to jistě, tati? Zatím jsi totiž slyšel jen její verzi.“

„To je pravda, ale ona opravdu stojí oběma nohama na zemi a ke mně se chová velmi laskavě. Její přátelství mi pomáhá překonat smutek ze ztráty vaší matky. Neměj mi to, prosím, za zlé, Erin.“

„Rozčiluje mě to a nevěřím jí, tati. Vždyť ty vůbec nevidíš její chyby! Možná to způsobuje smutek, nebo to Lauren s muži prostě umí. Každopádně bys měl otevřít oči, ne srdce.“

„Tohle je nesmysl, Erin. Lauren je velmi laskavá, ohleduplná a milá. Kdybys ji jen trochu poznala...“

Erin byla bez sebe. „Já ji nechci poznat,“ rozhořčila se. Rozhodla se změnit taktiku. „V poslední době jsi pořád někde pryč. Knightsbridgeskou galerii necháváš jenom na mně a Phil mi říkal, že v té ve White Chapelu jsi nebyl už dva týdny. Je sice vedoucí galerie, ale nemůže dělat všechno sám.“

„Phil si vždycky přál, abych nechal na něm, jak bude galerii spravovat, čili předpokládám, že mu má nepřítomnost jediné vyhovuje. Lauren mi ohledně galerie navrhla pár zajímavých věcí – a já o nich vážně přemýšlím.“

Erin zůstala zírat. „Jakých věcí?“

„Napadlo ji galerii pronajmout, možná Philovi, a nechávat si procenta z tržby. Aspoň bych měl víc času a mohl se zaměřit na Knightsbridgeskou galerii, která je mnohem větší. Probírali jsme, jaké by to mělo výhody. Připadá mi to jako skvělý nápad.“

Erin to šokovalo. „Odkdy se Lauren vyzná v obchodování s uměním a odkdy nám říká, co máme dělat?“ utrhla se.

„Je to jen návrh, snaží se pomoci.“

Erin oněměla. Nemohla uvěřit, že otec probírá s Lauren pracovní záležitosti a poslouchá její rady.

„Mrzí mě, že jsem nechával v posledních týdnech vedení Knightsbridgeské galerie jenom na tobě, ale potřeboval jsem trochu času, abych se sebral. Teď se to změní, slibuju.“

Erin se zatvářila zdrceně. Po chvíli řekla. „Před týdnem jsem prodala *Radostné odpoledne*.“

Garethovi se zarosily oči.

„Byl to jeden z máminých nejoblíbenějších,“ dodala Erin a přeskočil jí hlas. Rozloučit se s tímto dílem bylo velmi těžké. „Od té doby se zákazníci pídí jen po máminých obrazech. A ve White Chapelu to probíhá dost podobně.“

„To se dalo čekat, Erin. Smrt vaší matky milovnice umění zasáhla. Za pár týdnů je upoutá něco jiného.“

Erin nevěřila svým uším. „Asi jako tebe, vid’?“

„Jak to můžeš říct? Tohle už víckrát nechci slyšet. Víš dobře, že jsem maminku vroucně miloval. Kdyby to šlo, udělal bych všechno, abych ji získal zpátky. Jenže to není možné.“

Erin neuvážených slov litovala, ale trápila se. „Kdybys ji miloval doopravdy, nezačal by ses hned tahat s tou ženskou, tati.“ Otočila se a plačky vyběhla po schodech nahoru.

Nakonec se rozhodla navštívit strýce Cornelia.

Když otevřel, ulevilo se jí, protože předtím odjel do Thajska skupovat drahé kameny, a nikdo netušil, kdy se přesně vrátí. Byl opálený jako rodilý Thajec. „Ahoj, strýčku, kdy ses vrátil?“

„Včera v noci, Erin. Co se děje?“ zeptal se, když si všiml, že plakala. Zavedl ji dovnitř.“

„Já jen... jsem ráda, že tě vidím,“ vyhrkla. Okamžitě pochopila, že strýc o jejím otci a o Lauren ještě neví. „Jak bylo v Thajsku?“

„Děsivé vedro, ale jinak velmi úspěšná cesta, přivezl jsem si několik famózních safírů.“ Cornelius se domníval, že je Erin smutno po matce. I jemu jeho jediná sestra chyběla a těžko se mu vracelo do Londýna, když věděl, že tu na něj nečeká. Zejména v posledních deseti letech se s Jane hodně sblížili, poté co mu zemřela manželka Corinna po tříletém boji s rakovinou vaječníků. Na nemoc se přišlo, protože dlouho nemohla otěhotnět a podstoupila kvůli tomu určitá vyšetření.

Cornelius nabídl neteři malou brandy. Sobě nalil větší. Když do sebe hodila obsah sklenky, čekal, že něco řekne. Erin nevěděla, jak do toho. Uvědomovala si, že strýce rozruší, jenže Cornelius pro ni byl vždycky báječný rádce a přesně někoho takového teď potřebovala.

„Stýská se ti po mamince, vid’?“ nadhodil.

Erin nešťastně přikývla. „Pořád nemůžu uvěřit, že už tu s námi není.“

„Taky mi chybí. Rád bych řekl, že čas všechny rány zahojí, ale nemůžu to zaručit.“ Jeho bolest nad ztrátou manželky se ani po letech nijak neumenšila. Právě naopak; s každým dalším rokem ji postrádal víc a víc.

Smrt jeho mladší sestry Jane byla náhlá a všechny šokovala. Ze začátku nebyla příčina zřejmá. Jane seděla u stojanu ve svém suterénním ateliéru a spokojeně malovala, a náhle se mrtvá skácela k zemi. Pitva odhalila, že šlo o mozkové aneurysma. Nevědělo se, jakou mělo příčinu, ale přinejmenším před smrtí netrpěla, nanejvýš ji možná pár dnů předtím bolela hlava.

„Stýská se mi po ní, ale trápí mě teď něco úplně jiného, strýčku,“ řekla Erin.

„Co tedy? Je Bradley v pořádku?“ Bradley byl zdravé a prospívající dítě, dokud v sedmi letech nedostal dětskou obrnu. Lékaři předpovídali, že už nikdy nebude chodit. Gareth jejich ortel přijal s odevzdaností a důstojností a snažil se smutek nedávat najevo, zato Jane se pustila do boje, odmítala se smířit s tím, že z jejího syna bude nadosmrti mrzák. Ve dne v noci s ním cvičila, vymýšlela vlastní metody a postupy. Její odanost a Bradleyho síla nakonec přinesly ovoce, chlapec se zázračně uzdravil. Po obrně mu zůstalo jen lehké kulhání. Nechtěl o nic přijít. Ve škole začal sportovat a posléze se k matčině nevoli věnoval dokonce i dobrodružným aktivitám, například lezení po skalách a vodnímu lyžování. Cornelius ho upřímně obdivoval, přesto si o něj dělal starosti.

„Bradleymu nic není, potíže má táta.“

„Nějakou dobu nebude ve své kůži,“ uklidňoval ji Cornelius. „Truchlení je těžký proces. Musíte ho pobízet, aby šel občas mezi lidi. Když se bude zavírat v ústraní, jako jsem to dělal já, nebo se nechá pohltnout prací, všechno si to jen ztíží.“

„Kéž by to tak bylo. Jenže není.“

„Jak to myslíš?“

„Navázal nové *přátelství*, kterému věnuje veškerý čas.“

Cornelius se zatvářil nechápavě. „Přátelství?“

„Schází se s rozvedenou paničkou jménem Lauren Bastionová. Byla už třikrát vdaná! My s Bradleym si myslíme, že se zaměřuje na bohaté muže v choulostivé situaci. Ted' má spadeno na tátu.“

Cornelius se zatvářil zděšeně. „Chceš říct, že s ní něco má?“ vybuchl. „Vždyť jsme vaši matku pohřbili teprve přede dvěma měsíci!“

„Táta tvrdí, že jsou jen přátelé, ale na můj vkus spolu tráví hodně času. Posledních pár týdnů jsem v Knightsbridgeské galerii skoro pořád sama, zatímco on je s Lauren.“

Cornelius v duchu zuřil, ale nechtěl Erin přidělovat starosti. „Nemůžeš nést veškerou zodpovědnost za galerii,“ procedil

přes zaťaté zuby. „Tvůj otec se chová sobecky, ty přece taky truchlíš.“

„Mně práce nevadí, strýčku, zaměstnat se pomáhá. Navíc to беру jako dobrou praxi do budoucna.“ Až jednou otec odejde do penze, měla Erin v plánu převzít vedení obou galerií, to nebylo žádné tajemství. „Zato mi vadí Lauren. Nechci, aby byl táta napořád sám. Kéž by si jednou našel novou lásku – to by si určitě přála i máma. Jenže zrovna Lauren s Bradleyem nedůvěřujeme. Táta nás neposlouchá, tvrdí, že měla jen smůlu v lásce. Vážně nechápu, jak může nevidět, jakou má ta ženská pověst. Mluvila jsem o ní s jednou známou a vůbec mě to neuklidnilo.“ Ze strýcova výrazu vyčetla, že je Cornelius silně rozrušený. Nechtěla ho rozčítit. „Nezlob se, neměla jsem ti to vykládat. Jsem necitlivá. Máma byla tvá sestra. Jen jsem doufala, že bys mi mohl poradit, jak se té ženské zbavit.“

„Samozřejmě nemá co pohledávat po boku vašeho otce, ale je to jeho chyba, Erin.“ Cornelius si umíňoval, že si se švagrem promluví pěkně od plic.

„Já vím, jenže on nechce pochopit, že si ho Lauren vybrala, protože je bohatý a bezbranný. Odmítá to připustit.“

„Kdyby ti to nevadilo, Erin, rád bych změnil téma,“ řekl Cornelius upřímně.

Pochopila. „Promiň, strýčku. Jsem ráda, žeš v Thajsku úspěš. Už víš, komu ty safíry prodáš?“

„Vím. Zítra se na ně má přijít podívat jeden výrobce malajských šperků. Už u mě nakupoval předtím, takže počítám s příjemným ziskem. Kvalita a čírost těch safírů je prostě vynikající.“ Snažil se mluvit lehkým konverzačním tónem, v hloubi duše jím však lomcoval vztek na Garetha.

„Kam se chystáš příště?“

„Mám vynikající tip. V letadle jsem cestou z Thajska seděl vedle Australana. Ten mi řekl, že v opálových dolech v australském Coober Pedy se právě našel největší opál na světě. Nazvali ho *Olympic Australis* na počest Olympijských her v Melbourne.“

Erin vykulila oči. „Zrovna minulý týden jsem o tom četla v *Enquireru*. Vlastně jsem ti ten článek schovala, ale úplně jsem ho zapoměla vzít s sebou. Zřejmě je to vážně skvělý kus.“ Erin drahokamy vždycky fascinovaly.

„Největší a nejcennější opál, jaký se v Austrálii našel. Zůstal vcelku, v původním neopracovaném stavu. Moc rád bych ho viděl.“

„Anebo vlastnil?“ nadhodila Erin tváří v tvář strýcovu nadšení.

„To je samozřejmě sen každého obchodníka s drahými kameny získat tak cenný kousek, ale bude stát celé jmění,“ odpověděl Cornelius. „Rozhodně mnohem víc, než bych si mohl dovolit.“ Dařilo se mu poměrně dobře, ale vsadit tak velkou částku na jediný drahokam považoval za riskantní. „Rozhodl jsem, že se do Austrálie vypravím. Jednou už jsem kupoval opál v Andamooce, ale tentokrát bych chtěl do Coober Pedy. Jistě tam teď vládne velké nadšení a každý si myslí, že příští *Olympic Australis* najde právě on.“

Corneliovo nadšení bylo nakažlivé. „Vlastně bych docela ráda jela s tebou,“ zasnila se Erin.

„Opálová pole nejsou místo pro ženy, holčičko,“ pronesl Cornelius vážně.

„Copak ve městech jako Andamooka nebo Coober Pedy žádné ženy nežijí?“

„Žijí, ale ne městské slečny jako ty.“ Přelétl očima její módní oblečení. „A přímo kolem nalezišť je jich jen pár, vesměs domorodky. Sem tam má některý horník s sebou manželku, ale to je všechno. Život je tam hodně drsný. Nedovedu si představit, že bys to vydržela třeba jen jediný den.“

„Jsem houževnatější, než si myslíš, strýčku,“ ohradila se. „Už jsem byla dokonce i tábořit. Spala jsem na polním lůžku a vařila na otevřeném ohni.“

Cornelius se málem rozesmál. „Víkend v rekreačním táboře v Butlins rozhodně není totéž jako drsný život v Coober Pedy, Erin. Ani ta tvoje ložská cesta do Španělska, kde ses ubytovala

v pětihvězdičkovém hotelu v Madridu. Nedovedeš si ani představit, jaké to v australské buši je.“

Erin si uvědomovala, že strýc má zřejmě pravdu, ale momentálně měla sto chutí odjet někam hodně daleko.

„Jak se má Andy Stanford? Ještě spolu chodíte?“

„Ano, pořád se vídáme. Teď byl dva týdny pryč, ale volal, že se zítra vrací. V neděli se uvidíme.“ Andy jí slíbil, že to bude speciální příležitost.

„Jezdí často pryč, víd?“

„Ano, kvůli práci. Chce rozšířit své hotelové impérium, proto jezdí obhlížet hotely, které by připadaly v úvahu. Tenhle týden byl ve Walesu a ve Skotsku.“

„Člověk by řekl, že hotel Langham se čtyřmi sty pokoji a padesáti apartmá bude dost náročný sám o sobě,“ podotkl Cornelius. „Vždyť je to největší hotel v Londýně.“

„Andy je ambiciózní,“ pronesla Erin hrdě.

„A jak se chová? Víím, že ses na začátku bála, aby nebyl sukníkář. Přece jen má, pokud jde o ženy, určitou pověst.“

„Je pravda, že má za sebou pochybnou minulost, ale co jsme spolu, je mi věrný. Nebo aspoň nevím o ničem, co by naznačovalo opak. S něčím takovým bych se rozhodně nesmířila, to je ti určitě jasné, strýčku.“ Upřímně věřila, že Andy konečně dospěl a uklidnil se.

„To ano. Vlastně by mi ho bylo skoro líto, kdybys ho při něčem přistihla.“

„A z dobrého důvodu,“ ušklíbla se Erin.

Kapitola třetí

„Je opravdu nutné, abych měla zavázané oči?“ zeptala se Erin Andyho. Vedl ji do výtahu v hale hotelu Langham a jí to nebylo příjemné, nechtěla dělat hotelovým hostům atrakci. Andy často pyšně zdůrazňoval, že jeho hotel má jako vůbec první v Anglii hydraulický výtah.

„Ano, je,“ odpověděl a stiskl tlačítko. Dveře výtahu se zavřely. „Uvolni se a důvěřuj mi, Erin. To překvapení se ti bude určitě líbit.“

„Vadí mi, když nevidím, kam šlapu,“ postěžovala si. Výtah začal stoupat a ona stiskla Andymu ruku. Cítila se mu vydaná na milost, což se jí vůbec nezamlouvalo.

„Za minutku jsme tam,“ ujistil ji s úsměvem. Erinina bojovnost a nezávislost mu připadaly obdivuhodné, ale někdy si přál být pánem situace, a s ní to nebylo snadné.

Výtah zastavil a dveře se otevřely. Vyšli na chodbu, po nějaké době zahnuli doprava. Erin se zdálo, že jdou snad celou věčnost. Aspoň že kolem neslyší kroky hostů.

„Říkal jsem ti, že v tomhle podlaží se jednou ubytoval Mark Twain? Taky tu bydleli Napoleon III. a Oscar Wilde!“

„Takže jsme nahoře?“ zeptala se.

Andy se znovu usmál. Jména slavných hostů jeho hotelu na ni nikdy nedělala dojem. „Nebudu nic prozrazovat,“ řekl a těšilo ho, že ji může napínat. Po několika dalších zahnutích se zastavili. „Teď zvedni nohu, protože před sebou máme několik schodů.“

„Schodů? Kam mě to vedeš?“

„Jen klid, bude se ti to líbit,“ slíbil a vyvedl ji po pěti betonových stupních. „Teď tě na chvíli pustím a otevřu dveře, takže se chytني zábradlí. *A nedívat!*“

„Andy, už dost! Chci ten šátek sundat,“ prohlásila.

„Opovaž se.“ Slyšela, jak otevírá zřejmě těžké dveře. Pak ji vzal znovu za ruku a vedl vpřed. Do tváře jim začal foukat vítr, doléhaly k nim zvuky ulice.

„Kde to jsme?“ vyzvíдалa. Dveře se za ní zavřely.

„Někde, kam nikdo jiný nesmí a kde bylo jen velmi málo lidí,“ pronesl Andy slavnostně a náramně spokojeně. Zato Erin stěží krotila netrpělivost. Postavil se před ní a opatrně jí šátek sundal z očí, zářivě se usmál a ustoupil stranou.

Erin se rozhlédla. Zalapala po dechu. „Jsme na střeše!“ zvolala.

„Přesně tak.“

Londýn Erin dobře znala, žila tu odmalička, ale pohled na vrcholky budov z takové výšky byl skutečně okouzující. Mezi tmavými obrysy všech tvarů a velikostí zářila světlá místo hvězd. Bylo to jako vidět město poprvé v životě.

„Chystal jsem to už nějakou dobu a modlil se, aby dnes vyšlo počasí,“ řekl Andy spokojeně. „A nemohlo být lepší.“ Vzal Erin za ruku a dovedl ji k zábradlí. Shora vypadaly dopravní prostředky na Portland Place a blízké Oxford Street jako miniaturní hračky a ulice se zdály uzounké. Hotel Langham se nacházel ve čtvrti Marylebone a nabízel hostům vyhlídku na Regent's Park.

„To je vážně nádhera, Andy,“ vydechla Erin užasle a naklonila se přes zábradlí. „Proč jsi mě sem ještě nikdy nevzal?“

„Čekal jsem na zvláštní příležitost.“

Přízemí hotelu tvořila elegantní vstupní hala, slavná čajovna Palm Court, přepychová restaurace Landau a bar. V dalších čtyřech podlažích se nacházely pokoje a apartmá. Z toho Erin vyvodila, že jsou v pátém poschodí.

„Ale nemusel jsi mě sem vodit se zavázanýma očima. Neměla jsem ponětí, co se chystá.“

„O to právě šlo. Tohle je jenom část překvapení,“ usmíval se Andy. Zavedl ji kolem dveří, jimiž přišli, na druhou stranu střechy. To, co uviděla, jí znovu vyrazilo dech.

Na střeše čekal elegantně prostřený stůl s naškrobeným bílým ubrusem, lesklými příbory, broušenými sklenicemi a rudou růží ve vysoké útlé váze. Uprostřed stolu stála zapálená svíčka. Všude kolem byly rozvěšeny drobné žárovičky. Vedle stolu byl připraven servírovací vozík plný pokrmů, s láhví šampaňského v chladicím kbelíku.

„Proboha, Andy!“ vydechla Erin. Ucítila lahodnou vůni. „Je to vážně nádhera,“ rozplývala se okouzleně. „O jakou příležitost jde? Nemám přece narozeniny a ještě spolu nechodíme ani rok.“

„Nepotřebuju žádné výročí, abych mohl překvapit svou krásnou přítelkyni,“ pravil.

„To asi ne, ale tohle je vážně výjimečné,“ zasmála se šťastně.

„Přesně tak jsem to zamýšlel,“ řekl, odtáhl jí židli a posadil se naproti ní. V tu chvíli se ozvala příjemná hudba.

„To je odkud?“ Erin se ohlédla přes rameno. V protějším rohu střechy stál klavír a na něj hrál muž ve večerním obleku. Erin se znovu potěšeně zasmála. Nepřestávala žasnout. „Jak jste ten klavír dostali sem nahoru?“

„Bylo to trochu ošemetné,“ přiznal Andy, což ovšem zdaleka nevystihovalo situaci. Naštěstí měl rád výzvy.

„Tys myslel prostě na všechno,“ rozplývala se.

Andy před ni položil talíř a zvedl poklop. K večeři se podával humr thermidor s pečenými bramborami a křupavými zelenými fazolkami. Jídlo vypadalo nádherně a vonělo, až se sliny sbíhaly.

Erin se rozzářila. „Moje oblíbené jídlo!“

„No samozřejmě,“ přikývl potěšeně Andy. Zvedl poklop z dalšího podnosu na vozíku a odhalil výběr lákavých zákusků a miniaturního cukroví z proslulé čajovny Palm Court. „Nech si místo na dezert.“

Erin už Palm Court několikrát navštívila a pokaždé šlo o skvělý zážitek. Místnosti připomínaly zařízením palác a šéfkukrář uměl ty nejfantastičtější dorty. Navíc nádherně vy-

padaly. Byla přímo škoda je jíst. „Už ti někdo řekl, jak jsi pozorný?“

„Jedna nebo dvě z mých bývalých přítelkyň se o tom zmínily,“ prohlásil a vzápětí se rozesmál. „Jen si tě dobírám. Mně záleží na tom, co říkáš ty, Erin.“

„Hmm.“ Erin zahнала myšlenky na jeho předchozí zálety, aby si nepokazila večer. „Když jsi říkal, žeš připravil něco výjimečného, něco podobného mě nenapadlo ani ve snu.“

„Máš radost?“

„To je slabý výraz, Andy. Promyslel jsi to vážně důkladně, nedokážu ani vypovědět, jak mě to všechno ohromilo.“ Usmála se, zadívala se do jeho hezké tváře a pomyslela si, jak se za tu dobu, co se znají, změnil. Seznámili se před několika lety, tehdy bylo Erin čerstvých sedmnáct. Šla spolu s rodiči na party pořádanou v hotelu Andyho rodiči. Tehdy v něm viděla nepolepšitelného sukničkáře. Dnes z něj byl úplně jiný člověk.

„Sluší ti to víc než jindy,“ složil jí Andy poklonu. Vzala si světle růžové šaty, které dávaly vyniknout jejím dlouhým tmavým vlasům a očím.

„To mi jen lichotí to měkké světlo,“ usmála se ostýchavě.

„Ne, jsi nádherná v každém světle,“ nedal se. Vždycky ji považoval za jednu z nejkrásnějších a také nejinteligentnějších žen v Londýně, ale v době, kdy se seznámili, nebyla jeho typ. Studovala umění a stýkala se s malíři a sochaři. Andy v té době pěstoval přelétavé známosti a svůj čas trávil v nočních klubech a barech. Znovu se potkali před rokem na dobročinné aukci, kde ji najednou viděl v úplně jiném světle. Byla zábavná, ale především ho oslovila její inteligence, už se mu zajíдалy bezvýznamné krátké aférky a proflámované noci. Požádal ji o schůzku, ale k jeho rozčarování bez váhání odmítla. O to větší v něm vzplálo odhodlání a o to přitažlivější mu připadala. Každý týden ji žádal o schůzku znovu a ona ho každý týden opakovaně odmítala. Andy se ale nedal odradit, téměř denně jí posílal květiny a dárky. Tak to šlo celé měsíce, až nakonec svolila a nechala se pozvat na večeři. Neobměkčila

ji však jeho vytrvalost, nýbrž Gareth, který ji přemluvil, aby dala Andymu šanci.

„Jsem rád, že jsem čekání na tebe nevzdal,“ poznamenal a nalil jí šampaňské.

„Já taky,“ usmála se; ještěže ji otec přiměl, aby s ním šla. „Mm, ten humr je fantastický,“ vydechla slastně po prvním soustu. Myšlenky na Lauren Bastionovou se jí vykouřily z hlavy. „Nejspíš jsem se dostala do ráje,“ zažertovala. Andy miloval její úsměv.

Při jídle si povídali o obyčejných věcech, po večeři však Andy zvážněl. „Přemýšlel jsem o budoucnosti, Erin,“ řekl a najednou působil nervózně.

„Ano? Našel jsi snad hotel, který bys rád získal?“ Jistě by to obnášelo spoustu starostí navíc.

„Možná že našel, ale teď jsem měl na mysli svou soukromou budoucnost. Práce není všechno. Chvilí mi trvalo, než jsem to pochopil, ale nejdůležitější je rodina.“

„Zřejmě tě ovlivnilo, když jsi tak nečekaně přišel o otce,“ podotkla. Vzpomněla si na svou matku, pro niž byla rodina nade vše.

Kevin Stanford zemřel přede dvěma a půl lety a hotel odkázal synovi. Měl sice ještě dceru, ale ta se přestěhovala do Rhodesie kvůli manželovi, kterému tam nabídli výhodné místo. Hotel Langham koupil Kevin za velmi dobrou cenu po skončení velké krize. Původně budovu nabízeli BBC, aby si zde udělali kanceláře, ti se však rozhodli pro jinou naproti přes ulici. Během druhé světové války hotel částečně využívalo vojsko a poškodily jej bomby. Vyžadoval rozsáhlé opravy, renovaci a nové zařízení. Kevinovi se vše podařilo realizovat během pěti let. Dnes byl Langham bezpochyby nejvelkolepějším hotelem v Londýně.

„Určitě to sehrálo svou roli, především ale cítím, že jsem připravený nést tu zodpovědnost a založit rodinu.“

Erin tak vážný rozhovor vyváděl z míry. Andy byl silně orientovaný na podnikání, automaticky si proto myslela, že

bude žít ze dne na den. Sice přestal vyhledávat celonoční pitky s kamarády v nočních klubech, i nadále se však bavil rád. „Nečekala jsem, že budeme probírat něco takového,“ přiznala.

„Změnilas mě ty, Erin,“ pronesl a pohlédl jí do tmavých očí. „Chovám se teď dospěle, to kvůli tobě jsem se chtěl změnit k lepšímu. Bez tebe už si život vůbec nedokážu představit.“

„To je od tebe moc milé,“ řekla dojatě.

„Proto... bych se s tebou rád oženil,“ vylétlo z něj.

Erin překvapeně zamžikala. „Chceš si mě... vzít?“

Ohromeně sledovala, jak se zvedá a jde k ní. Vzápětí poklekl na jedno na koleno.

„Co to děláš, Andy?“ vyhrkla šokovaně.

„Erin Forsythová, prokážeš mi tu čest a staneš se mou ženou?“ zeptal se vážně.

Erin zůstala jako opářená, dokázala se na něj jen zaskočeně dívat. Ta chvíle byla téměř neskutečná.

Andy sáhl do kapsy a vytáhl malou černou sametovou krabičku. Otevřel ji a odhalil dvoukarátový jiskřící diamant zasazený do obroučky z bílého zlata, poprášené rubíny. Prsten vypadal skutečně úchvatně.

„Já ještě o manželství nepřemýšlela,“ přiznala Erin. Bylo jí teprve dvacet. Počítala s tím, že se o manželství začnou bavit nejdříve za pár let, jestli spolu vůbec ještě budou. Tohle bylo zcela nečekané.

„Vezmi si mě, Erin,“ šeptl Andy.

„Vždyť jsme spolu teprve pár měsíců,“ namítla. „Jak můžeš vědět, že se mnou chceš strávit celý život?“

„Vím to jistě, protože tě hluboce miluji. Čas na tom nic nezmění. Chci si tě vzít, prožít s tebou život. Staneš se mou ženou?“

Erin mlčela.

„Copak mě nemiluješ?“

„Miluju, ale... něco takového přece nemůžeme uspěchat,“ protestovala.

„Nač čekat, Erin? Slibuju, že se mnou budeš šťastná každý den. Dnešní večer je jen malá ochutnávka toho, co by následovalo. Vezmeš si mě a staneš se paní Stanfordovou?“

Erin podlehla kouzlu okamžiku – nádhernému prostředí, tlumenému osvětlení, třpytivému diamantu. Všechno se zdálo tak dokonalé.

„Řekni, prosím, ano, než mi upadnou kolena,“ zaúpěl Andy. Klečel na tom, které si poranil při lyžování.

Usmála se a přikývla.

„To má být ano?“ zeptal se pro jistotu.

„Ano. Vezmu si tě.“

„Díkybohu,“ oddechl si, vstal a zamnul si bolavé koleno. Pak ji popadl do náruče a šťastně se s ní zatočil. Vášnivě ji políbil a nasadil jí prsten. „Jsme zasnoubení,“ konstatoval s radostí.

„Ano, jsme zasnoubení,“ opakovala Erin jako ve snách.

Gareth se chystal zasunout klíč do dveří, v tu chvíli si však všiml, že někdo postává ve stínu sousední verandy, jen pár metrů od jeho terasy.

„Kdo je tam?“ zeptal se rázně. Srdce se mu rozbušilo.

Postava vykročila vpřed. „Rád bych si s tebou promluvil.“ Byl to Cornelius, který čekal v ústraní, až Gareth vystoupí ze svého vozu a dojde ke vchodu do domu.

„Cornelie! Vyděsil jsi mě k smrti.“ Garetha nečekaná návštěva upřímně překvapila zejména vzhledem k pozdní hodině. Nemohl si však nevšimnout, jak napjatě se švagr tváří. „Pojď dál, nalijeme si brandy.“

„Nepůjdu dovnitř, a rozhodně s tebou nebudu pít brandy,“ odsekl Cornelius.

„Stalo se něco?“ podivil se Gareth. Vždycky spolu dobře vycházeli, nechápal, proč to náhlé nepřátelství.

„No to se ví, že stalo! Tělo mé sestry ještě ani nevychladlo, a ty už sis pořídil náhradnici.“ Cornelius měl sto chutí Garetha uhodit, ale z úcty k sestřině památce se ovládl.

„Nevím, cos kde slyšel, ale takhle to není,“ bránil se Gareth.

„Mluv si o tom po celém Londýně,“ zvolal Cornelius. Poptal se a to, co zjistil, ho rozzuřilo. „Jak můžeš takhle špinit Janeinu památku?“

„Není to milostný vztah, Corneliie, věř mi.“

„Nevěřím. Kdes byl dnes večer?“

„Na večeri v Astorii,“ odpověděl Gareth podrážděně. „Můžu něco jíst.“

„Sám?“

„Ne... Ale jsme se slečnou Bastionovou skutečně jen přátelé. Nic víc mezi námi není.“

„Podle toho, co jsem slyšel, si chlapy jako ty dává ke snídani.“

„Víš sám, jak nafouknuté podobné pomluvy bývají. Projevila mi laskavost v obtížném období, to je všechno.“

Cornelius přímo soptil. „Špiníš sestřinu památku i její city k tobě. Bez jejích obrazů bys už dávno skončil na mizině. Byl bys nula. Ale tys to nikdy neuznal.“

Garethova ta krutá poznámka zasáhla, přesto považoval za lepší nepouštět se do hádky, bylo jasné, že to Cornelius řekl v afektu. „Zřejmě jsi rozhodnutý nenechat se přesvědčit, takže nemá smysl se o tom dál bavit. Snad můžeme v tomhle rozhovoru pokračovat, až budeš v přístupnějším rozpoložení...“

„Když už nemyslíš na mou sestru, měl bys brát ohledy aspoň na Erin a Bradleyho,“ prohlásil Cornelius.

Gareth ztrácel trpělivost. „Jane jsem miloval, Corneliie, a vím, že ty taky. Ale do toho, co dělám teď, ti nic není.“ Odeklkl si, vešel dovnitř a zavřel za sebou. Soptícího Cornelia nechal venku.

„Strýčku! Co tu děláš tak pozdě v noci?“ zvolala krátce nato Erin. Andy ji přivezl domů. Když si všimla Cornelia, zamířila k němu.

Cornelius však neteř neslyšel, nebo se ji rozhodl ignorovat. Měl na Garetha takový vztek, že stěží dokázal uvažovat. Zabořil ruce do kapes a se sklopenou hlavou odešel.

Erin se dívala za vzdalující se postavou. „Ignoroval mě,“ řekla ohromeně Andymu.

„Nejspíš tě neslyšel,“ usoudil Andy. Zdálo se mu, že je Cornelius téměř v transu.

Obvykle to byl velmi zdvořilý člověk, jistě by svou neteř záměrně neignoroval.

„Musel mě slyšet. Něco se stalo.“ Vyšla po schodech a odepkla si dveře do domu. „Tati,“ zavolala.

„Jsem tady, Erin,“ ozval se Gareth z obývacího pokoje, kde mu dělala společnost velká sklenice whisky.

Erin ihned poznala, že je rozrušený. „Zahlédla jsem venku strýčka Cornelia. Byl za tebou? Stalo se něco?“

„Ne,“ mávl Gareth rukou. „Ahoj, Andy, jak se vede?“

„Dobře, děkuji,“ odpověděl Andy a usmál se na Erin. „Máme pro vás dobré zprávy, pane Forsythe, nebo aspoň doufáme, že vám budou dobré připadat.“

Gareth se na ně zvědavě zadíval. „Dobré zprávy? Ty by přišly vhod.“

„Andy mě dnes požádal o ruku,“ vychrlila Erin. Ukázala otci diamantový zásnubní prsten.

Gareth se zatvářil překvapeně. „Ale to je báječné,“ zaradoval se. Láskyplně dceru objal, Andymu potřásl rukou a poplácal ho po zádech. „Blahopřeju. Škoda že tu dobrou zprávu nemůže slyšet i tvůj otec.“

„Ano, to je škoda,“ řekl Andy.

„Viš, než zemřel, často jsme spolu probírali, že by se naše děti mohly vzít. Ale to jste spolu ještě ani nechodili.“

„To jsem nevěděla,“ podivila se Erin.

„Tenkrát byl Andy donchuan, ale jeho otec věděl, že se jednou usadí, a viděl v tobě ženu, která by ho dokázala zkrotit. V tom se nemýlil. Tohle si žádá přípitek. Myslím, že šampaňské. Zavolejte Bradleyho, ať přijde za námi.“

„Dojdu pro něj,“ nabídl se Andy a vydal se po schodech nahoru.

„To je vážně překvapení,“ řekl Gareth dceři a otevřel láhev šampaňského. „Tušilas to předem?“

„Vůbec. Andy mě vzal na báječnou večeři na střeše hotelu. Nechal tam přinést žárovičky, svíčky, pili jsme šampaňské a večeřeli humra. Bylo to ohromně romantické, tati, ale vůbec jsem nečekala, že by přede mnou padl na koleno. Nevěděla jsem, co mám říct.“

„Naštěstí jsi na to přišla, jinak bys neměla ten krásný prsten,“ usmál se.

Erin se na nádherný šperk zadívala. V podstatě z něj nedokázala spustit oči.

Gareth se zamračil. „A to sis nebyla jistá?“

„Nepředstavovala jsem si, že se budu v brzké době vdávat,“ připustila. „A Andy chce svatbu brzy.“ Ohlédla se ke schodům. „Jen doufám, že z toho starého Andyho v něm už nic nezůstalo, tati. Věřím, že se změnil, ale jak jsi řekl sám, byl to sukničkář. Přece jen jsme spolu teprve pár měsíců.“

„Dospěl, Erin. Pochopil, na čem doopravdy záleží.“

„Přesně to mi dnes říkal. Že ze všeho nejdůležitější je rodina.“

„No vida. To je velmi vyzrálé.“

Erin se cítila o něco lépe.

„Víš, Andy je možná největší terno v Londýně,“ pokračoval Gareth a měl z dcery radost. „Má skvělé vyhlídky a já jsem opravdu rád, protože může mé holčičce zajistit báječný život.“ Vzal ji kolem ramen. „Samozřejmě už jsi dospělá, ale pro mě budeš pořád moje malá holčička.“ Políbil ji na tvář.

V tu chvíli se ve dveřích objevili Andy a Bradley. „Věřte, že se o ni postarám, pane Forsythe. Nic jí nebude chybět,“ slíbil šťastný snoubenec.

„Blahopřeju, sestřičko,“ řekl Bradley a sestru políbil. Andyho měl rád, přesto cítil potřebu sestru ochraňovat, byť byl mladší.

„Děkuju, Bradley,“ usmála se Erin.

„Tak co kdybychom naplánovali velkou zasnubní hostinu,“ navrhl Gareth a nalil čtyři sklenky šampaňského. Náhle si vzpomněl na Jane a úsměv mu povadl.

„Myslíš na mámu, vid’?“ zeptala se Erin se slzami v očích. Tolik by si přála, aby ji u sebe mohla mít.

„Ano. Z příprav zasnubní hostiny by byla nadšením bez sebe,“ vzdychl.

„Já vím.“

Gareth už měl na jazyku, že by jim s přípravami mohla pomoci Lauren, nakonec to však zavrhl.

Když se Erin s Andym rozloučila, našla otce v obývacím pokoji. Seděl v křesle, v místnosti svítila jen jedna lampa. Popíjel whisky.

„Proč za tebou přišel strýček, tati?“ zeptala se.

„Jen tak,“ řekl Gareth. Nechtěl kazit výjimečný večer.

„Byl tu kvůli Lauren, vid’?“

Gareth přikývl. „Chápu, že se zlobí. Jane byla jeho sestra a měli se moc rádi. Říkal jsem mu, že mezi mnou a Lauren nic není, Erin, ale pravda je, že by se to v budoucnu mohlo změnit.“

„To myslíš vážně, tati?“ užasla.

„Opravdu jsem si Lauren oblíbil. Zatím je na vztah ještě brzy, ale to se dříve nebo později změní.“ Spíš dříve, pomyslel si.

Erin se ovládla, přestože jí to dalo práci. Nechtěla večer zakončit hádkou. „Dobrou noc, tati,“ řekla jen a odešla nahoru. Když pak ležela v posteli a nemohla usnout, přísahala si, že otce té bestie nějak zbaví.

Kapitola čtvrtá

Září

„To je mi návštěva!“ zvolal Andy překvapeně, když k němu do hotelové kanceláře uprostřed dopoledne vpadla Erin. „Co tady děláš?“ Byl zaneprázdněný a na stole měl hromadu papírů, Erin si toho ale nevšimla. Byla rozrušená a potřebovala se někomu svěřit.

„Musím tu ženskou dostat z galerie,“ vybuchla. „Už tam zase otravovala!“ Začala přecházet sem a tam. „Byla jsem ráda, že se táta vrátil do práce, ale ona tam teď leze každý den a strká ten svůj nos do galerijních záležitostí. Navíc ovlivňuje otce a on těm jejím stupidním nápadům naslouchá! Víím, že by mě odtamtud chtěla vystrnadit, ale vidím jí do až do žaludku.“ Byla si jistá, že se Lauren a otec intimně sblížili, všimla si změny v jejich chování.

Andy se s Lauren seznámil. Kvůli Erin byl připravený nesnášet ji, ukázalo se však, že to nebude tak jednoduché. Nejenže byla velmi přitažlivá a měla vlnadné křivky, byla také velmi milá a odzbrojující. Po seznámení se choval chladně, ale ona ho během několika minut dokázala rozesmát. Červenal se jako školák. Erin z toho neměla radost. Jenže pro muže bylo zhora nemožné Lauren nepodlehout. Jedinou výjimku tvořil zřejmě Bradley.

Andy nic neříkal, proto se Erin zastavila a upřela na něj oči. Nevypadal ani trochu pobouřeně. Nanejvýš netečně.

„Copak nechápeš, jak je to frustrující, Andy? Tobě by se líbilo, kdyby se ti někdo pokoušel přebrat hotel?“

„To samozřejmě ne, Erin, ale brzy se vezmeme – a tím pádem ti starosti s galerií odpadnou, že?“

Zásnubní hostina se konala minulý týden v hotelu. Erin si přála něco malého, jen nějakých čtyřicet hostů z řad příbuzných a blízkých přátel, Andyho matka Sharon, která kvůli tomu přicestovala ze Skotska, ale brzy navýšila počet hostů na čtyři sta. Erin jich většinu ani neznala. Stal se z toho tyjátr, jehož se účastnili i fotoreportéři, což se Erin vůbec nelíbilo, přesto Andymu nic neřekla.

Nyní na něj zůstala zírat. O datu svatby zatím nepadlo ani slovo, takže nechápala, co myslel tím *brzy*. „Jak naše svatba souvisí s galerií?“

„To je přece jasné!“

„Nerozumím, Andy.“

„Až se vezmeme, už nebudeš muset pracovat,“ vysvětlil, jako by to bylo samozřejmé.

Erin se posadila naproti němu a pokoušela se uklidnit. „Tady přece nejde o to, že bych *musela* pracovat. Kdybych nic nedělala, unudila bych se k smrti. Mám tu práci ráda. Na to, abych ti pomáhala tady, nemám zkušenosti, Andy. Navíc svět umění miluju,“ řekla. „Viš, že mám své ambice a až jednou otec odejde do penze, chci galerii převzít.“

„Jenomže až z tebe bude paní Stanfordová, všechno se změní,“ namítl. „Budeš mít plno práce s výchovou další generace Stanfordů. Nemůžu se dočkat!“

Překvapeně zamžikala. „*Další generace Stanfordů?* Tím myslíš... děti?“ Nikdy v sobě neměla mateřské pudry a vyhlídka na malé ukřoučené tvory, co zvracejí a pokakávají se, ji vůbec nelákala.

„No jistěže děti,“ zasmál se Andy. „Založíme rodinu co nejdřív.“

Erin na něj užasle zírala. „Co nejdřív? Vždyť jsme ještě neprobrali ani datum svatby, natož rodinu!“

„Já vím, ale na dětech přece nemusíme nic probírat,“ odtušil rozjařeně. „Děti se prostě rodí, ne? Chtěl bych aspoň čtyři, Erin. Bude z tebe skvělá máma.“

„Čtyři děti?“ žasla. „To tedy nevím, Andy. Možná si za pár let pořídíme jedno a pak se uvidí...“ A kdyby se nevidělo a pořídili by si místo toho psa, bylo by to úplně nejlepší.

„Potřebuju dědice, Erin,“ prohlásil Andy. Měl očividně všechno promyšlené.

Erin se rozbušilo srdce. Pes asi dědice nenahradí, to musela uznat i ona.

„Rodina mě bude povzbuzovat, abych pracoval ještě usilovněji,“ vykládal zapáleně. „Chtěl bych mít alespoň jednoho syna, ale může jich být i víc. A také dcery, které budou vypadat jako jejich máma.“ Šťastně se usmál.

„Chtěla jsem ještě aspoň pár let zůstat v galerii, než bych vůbec začala přemýšlet o dětech, Andy,“ namítla Erin a doufala, že to Andy pochopí. „Myslela jsem, že by ti to nevadilo.“ Navíc si představovala, že i kdyby podlehla a pořídila si dítě, nepřestala by pracovat, spíš by si obstarala výpomoc. Jaký má smysl vdát se za bohatého muže, když by se pak její život smrskl na péči o něj a jeho potomstvo?

„Nemusíš si s galerií lámat tu svou hezkou hlavinku, Erin. Budeme mít to nejlepší a nejprostornější apartmá v hotelu a zaměstnáme chůvy. Uvidíš, že to bude krásný život.“

Erin zaraženě mlčela. *Jenže ne život, jaký chci já*, pomyslela si ztrápeně. Doufala, že si pořídí vlastní dům se zahradou, nejlépe někde na kraji Londýna. Představovala si, že bude mít k dispozici řidiče a vůz, aby mohla každý den dojíždět do galerie.

„Erin, přemýšlel jsem o tom. Co kdybychom se vzali už letos?“ navrhl Andy. „Domluvme oficiální datum na poslední říjnový týden.“

„Ale to je...“ V duchu počítala. „Už za sedm týdnů, Andy!“

„Ano, ale můžeme se vzít tady, v hotelu. Zásnubní hostinu pro čtyři sta hostů jsme dali dohromady během dvou týdnů. A teď jich na to máme sedm.“ Hostina proběhla bez chybičky. „Spolupracujeme s květinářstvím Bloomsbury Flowers, jsou výborní. V hotelové kuchyni nám připraví oficiální oběd nebo

raut. Takže stačí vybrat šaty pro tebe a pro družičky. Oddá nás náš rodinný kněz. Nevidím důvod, proč čekat.“

„Zatímco jsme měli zasnubní hostinu, dostala tvá babička infarkt. Tvá matka se o ni musí starat. Snad přece počkáme aspoň do té doby, než bude babička v pořádku, aby mohla přijet na svatbu?“

„To by mohlo trvat několik měsíců. Máti říkala, že rehabilitace bude zdlouhavá.“

Erin se v duchu modlila, aby to znamenalo, že Sharon do Londýna víckrát nepřijede.

„Popravdě si nemyslím, že by se babička někdy zotavila. Je jí přes devadesát,“ dodal.

Erin viděla, že už má všechno naplánované. „Nechci velkou svatbu a čtyři sta hostů,“ prohlásila stroze. Se zasnubní hostinou se nechala převálcovat Andyho matkou. Ta sice myslela vše dobře, ale podruhé už to Erin nehodlala dopustit. „Viděla bych to zhruba na čtyřicet blízkých přátel a rodinu. Aby šlo o velmi soukromý a výjimečný obřad.“

„Chápu, že nechceš velkou svatbu, miláčku, ale čtyřicet hostů, to je dost nereálné vzhledem k tomu, jak jsme v Londýně známí. Můžu ti slíbit, že jich nebude víc než sto padesát.“

„To je pořád moc, Andy. Snesu šedesát, ale víc ne.“

„Dobře, když se budu hodně snažit, můžu to snížit na sto dvacet, ale to už bude některým hodně vadit.“

„Ty mě neposloucháš, Andy,“ postěžovala si.

„Některé lidi by urazilo, kdybych je nepozval,“ namítl.

„Tak ať jsou uražení,“ opáčila. „Je to přece *naše* svatba.“

Andy vypadal zdrceně.

Zamračila se. „Osmdesát lidí,“ prohlásila neústupně.

Andy se zatvářil jako roztomilé štěně. „Nemůžeme se dohodnout na kompromisu? Sto hostů, co ty na to, lásko?“

„Dobře,“ vzdychla. „Stovka, ale ani o jednoho víc.“

Ozvalo se zaklepání, byl to jeden ze zaměstnanců, Erin však vůbec nevnímala, o čem s Andym mluví. Horečně přemítala.

„Promiň, miláčku, budu muset jít,“ omluvil se Andy a políbil ji na tvář. „Sejdeme se dnes u večere a probereme detaily. Uvidíš, že to bude báječné,“ řekl a zmizel.

Když se Erin vrátila domů, našla tam Bradleyho, což ji překvapilo. Měl na starosti doručování uměleckých kusů, které kupovaly a prodávaly obě galerie. Staral se o to, aby byla díla bezpečně skladována, vyzvedávána a převážena.

„Co tu děláš?“ podivil se.

„Vyhýbám se Lauren,“ ušklíbla se. „Už je zase v galerii. Leze tam skoro každý den, evidentně si brousí zuby na moje místo. Táta to samozřejmě nevidí. Zuřím. Co děláš doma ty?“

„Vezl jsem obrazy do Whitechapelské galerie, další rozvážku mám až pozdě odpoledne.“

„Takže Knightsbridgeské se vyhýbáš ze stejného důvodu jako já,“ poznamenala.

Povzdechl si. „Byl jsem u táty v pracovně. Všiml jsem si, že má na stole dvě letenky do Milána na příští týden.“

Erin nestačila žasnout. „Snad tam nechce letět s ní?“

„Nám to nenabídl, takže se to dá předpokládat. Taky tam byla rezervace apartmá v hotelu Westlin Palace.“

„Cože?“ Erin se svezla na pohovku. „To je jeden z nejluxusnějších hotelů v Itálii. A je zatraceně drahý!“

Bradley se zachmuřil. „Neměla dneska nádherné diamantové hodinky?“ zeptal se.

Erin si jich všimla. „Ano, proč?“

„Dárek od táty.“

Erin zaplály oči. „Jak to víš?“

„Viděl jsem na jeho stole účet. Nečmuchal jsem tam, ležel hned nahoře. Věř mi, že nechceš vědět, kolik stály.“

„Co si myslíš?“ vybuchla Erin. „Copak nevidí, jak ho využívá?“

Bradley zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že otec nemyslí vůbec, přinejmenším ne hlavou. Bradley se modlil, aby neudělal nic opravdu hloupého, například aby Lauren nepožádal o ruku.

Erin schlípla. „To už snad nemůže být horší.“

„Stalo se ještě něco?“ zeptal se Bradley a posadil se k ní.

„Právě jsem mluvila se svým snoubencem. Říkal, že chce nejmín čtyři děti.“

„A to ti vadí? Určitě budeš mít k dispozici chůvy.“

„Chůvy ty mrňavé spratky neporodí ani nenakojí,“ odsekla podrážděně. Bradleyho to zaskočilo. Ne že by sestru někdy viděl rozplývat se nad malými dětmi, netušil ale, že se jí mateřství tak hnusí.

„Víš, že pečovatelský typ jsem nikdy nebyla, Bradley. Vždyť jsem nikdy netoužila ani po zvířeti, když nepočítám ten obraz perské kočky, co mám v pokoji. Vážně si mě doveď představit se *čtyřmi* dětmi?“

Neubránil se úsměvu. „Ne,“ přiznal, „ale jestli otěhotníš nebo ne, to je na tobě, Erin. Je to přece tvoje tělo a určité věci můžeš kontrolovat.“

Zamyšleně se na něj zadívala. „Odkud víš o těch *určitých věcech*, Bradley?“

„Já... totiž hodně čtu,“ ušklíbl se.

„To tedy ano, ale máš pravdu. Andy mě sice umluvil, abychom se vzali už v říjnu a že bude na svatbě sto lidí, ale děti s ním mít nebudu, dokud se na to nebudu cítit – jestli vůbec někdy,“ zazubila se.

„To jsem rád, sestřičko.“

Kapitola pátá

Říjen

Ve středu před svatbou otevřela Erin galerii Forsyth dříve než obvykle, odpoledne si totiž měla jít vyzvednout svaatební šaty po posledních úpravách. Otec, který se ještě stále do práce nevrátil, slíbil, že se ve čtvrtek a v pátek o galerii postará, aby se mohla věnovat přípravám.

Andy objednal týdenní líbanky ve Firostefani, exkluzivní rekreační oblasti na řeckém ostrově Santorini. Erin se tam těšila, zvláště když jí řekl, že z vily, kterou si půjčil od kamaráda, budou mít nádherný výhled na sopku a Egejské moře. K vybavení vily patřil obrovský kamenný krb – což se o chladných říjnových večerech báječně hodí. Andy už tam jednou byl a ujišťoval Erin, že je to ideální romantické místo pro začátek manželského života.

Gareth před několika dny odjel, ale odpoledne se měl vrátit. Odcestoval s Lauren na výlet do Paříže a Monaka. Erin mu to měla za zlé, přímo zuřila, nakonec ale usoudila, že to je pořád lepší, než kdyby se jí Lauren pletla v galerii pod nohy. Byla to však jen malá útěcha.

Kupodivu vešel otec o hodinu později do galerie. „Ahoj, holčičko,“ zahlaholil. „Dnes jsi přišla nějak brzy.“ Bohužel s ním byla i Lauren. Na sobě měla úzké černé kalhoty a bílou halenku tak těsnou, že snad nemohla dýchat. Jako obvykle si rozeplula horní knoflíčky, aby všem předvedla plný dekolt.

„Myslela jsem, že se vracíš až večer, tati,“ řekla Erin. Věnovala Lauren nepřátelský pohled, jinak si jí nevšímala.

„Vrátili jsme se o něco dřív, protože víme, že tě čeká spousta zařizování. Vlastně to navrhla Lauren.“ Něžně Lauren pohladil po bradě a ona se na něj podmanivě usmála.

Erin obrátila oči v sloup a předstírala, že se soustředí na papíry před sebou.

„Lauren taky napadlo, jestli bys nechtěla s něčím pomoci,“ dodal Gareth.

„Neříkej,“ pronesla Erin, jako by tam Lauren vůbec nebyla.

„Určitě jste s Andym všechno dopodrobna naplánovali, ale kdybys cokoli potřebovala, třeba si na něco vzpomněla na poslední chvíli, stačí říct,“ snažil se otec.

„Opravdu už jsme všechno zařídili, ale díky, tati,“ uzavřela to Erin, protože nechtěla mluvit o svatbě před Lauren.

„Jsi nervózní?“ zeptala se Lauren vesele.

„Ne,“ řekla Erin a zpražila ji pohledem.

Lauren se nenechala vyvést z míry. „A kam se chystáte na líbáanky?“

„To je čistě rodinná záležitost,“ pravila Erin a ani se na ni nepodívala. Cítila na sobě otcův rozladěný pohled, ale nic si z toho nedělala.

„Vím, že nevěsty vždycky zařizují milion věcí na poslední chvíli,“ pokračovala Lauren.

„Ano... Kdo by věděl líp než vy,“ opáčila Erin ironicky.

Lauren to přešla. „To nejmenší, co pro tebe můžeme udělat, je vystřídat tě tu. Jdi klidně domů a pusť galerii z hlavy.“

„Nepotřebuju, abyste mě tu vystřídala, Lauren,“ utrhla se na ni Erin. „A rozhodně nechci, abyste se pletla do záležitostí galerie.“

Lauren se ohlédla na Garetha. „Jen jsem chtěla pomoci,“ fňukla.

„Já vím,“ řekl Gareth. „Má dcera jistě nechtěla říct něco tak nevhodného, že ne, Erin?“

„Jestli mi vážně chcete pomoci, Lauren, tak se galerii obloukem vyhýbejte,“ nedala se Erin odradit. „A úplně nejlepší by bylo, kdybyste se vyhýbala i mému otci.“

Lauren se zatvářila šokovaně. Vzápětí se rozplakala a zamířila ke dveřím. „Já... uvidíme se později, Gareth“, vzlykla do kapesníku.

Bylo zřejmé, že Gareth neví, jestli má běžet za ní, nebo si to má vyřídit s dcerou. Nakonec se rozhodl pro to druhé. „Opravdu jsi musela být tak hrubá?“ obořil se na ni.

„Všichni vidí, že ty její slzy jsou jenom divadýlko kvůli tobě, tati. Kdybys tu nebyl, nejspíš by mi vyškrábala oči.“

„A v tom se právě pleteš. Lauren je velmi citlivá a tys ranila její city.“

„Vždyť už byla třikrát vdaná, tati! Ta má kůži tvrdší než hroch. A kdyby tohle stačilo, abychom se jí zbavili, byla bych jí to řekla už dávno.“

„Proč o ní mluvíš tak nenávistně? Chtěla pro tebe udělat něco hezkého.“

„Copak máš klapky na očích, tati? Lauren se sem pokouší procpat už kolik týdnů, chce mě odsud vystrnadit.“

„Erin, to je nesmysl, o nic takového se nepokouší.“

„Ty to prostě nevidíš, že ne? Nechal jsi oči v tom jejím hlubokém výstřihu?“

„Proboha, Erin! Zřejmě jsi nervózní ze svatby, přesto nebudu podobně urážlivé řeči poslouchat. Nevím, co to do tebe v poslední době vjelo. Skoro tě nepoznávám.“

Erin se k otci skutečně nikdy nechovala neuctivě, ale jeho chování jí připadalo mnohem nehoráznější. „Mám snad zavírat oči nad tím, že Lauren bereš na výlety a kupuješ jí drahé dárky? Víš, kolik máme v galerii práce, přitom jsi každou chvíli pryč a užíváte si spolu.“

„Cestoval jsem, ale kupoval jsem přitom obrazy“, ohradil se Gareth a měl co dělat, aby se ovládl. „Zaměřil jsem se na moderní umění. V Paříži jsme s Lauren navštívili galerie, kde se prodávají abstraktní barevné krajinomalby. Zdá se, že jsou velmi oblíbené. Já na takové věci nikdy moc nebyl, ale v poslední době se mi z nějakého důvodu mění vkus. Koupil jsem obraz Henriho Matisse a taky jeden Raoula Dufyho. Za

dobrou cenu. Albert je momentálně oceňuje, abychom získali představu, kolik na nich můžeme vydělat.“ Albert Howell pro ně nakupoval umělecká díla a oceňoval je, navíc řídil restaurátorskou firmu, tudíž měl rozsáhlé znalosti.

Erin bylo jasné, že změna otcova vkusu přímo souvisí s Lauren. Nosil teď výrazně barevné košile a italské boty, dokonce si začal jinak česat vlasy a pěstoval si knírek ve stylu Clarka Gablea. Přimhouřila oči. „Moderní expresionismus tě nikdy nezajímal,“ prskla. „Je to Laurenina práce? Stejně jako ten tvůj nový mladistvý styl, účes a filmový knírek?“

Gareth zčervenál. „Možná přišel čas na změnu jak pro mě, tak pro galerii.“

„Pryč se starým, sem s novým,“ poznamenala cynicky.

„To byla velmi nevhodná poznámka, Erin,“ ohradil se Gareth dotčeně.

„Možná, tati, ale zkus se na to podívat z mého úhlu. Nechci, abys do konce života zůstal sám, ale připadáš mi neuvěřitelně naivní, že se necháš omotat kolem prstu ženskou, která jde po bohatých chlepech.“

„Nedalas Lauren vůbec šanci, Erin. Samozřejmě že není jako maminka a nikdy ji nemůže nahradit, přesto je to báječná žena.“

Erin se cítila trochu provinile a poprvé ji napadlo, jestli není přece jen nespravedlivá. Sice se jí nelíbilo, že si otec pořídil přítelkyni tak brzy, na druhé straně ale nechtěla, aby byl nešťastný.

„Doufám, že si aspoň na své svatbě podobné výlevy odpustíš,“ dodal otec.

Erin zamžikala. „Snad *tu ženskou* nechceš pozvat na mou svatbu?“

„Požádal jsem ji, aby šla jako můj doprovod.“

„Jak jsi mohl?“ vybuchla Erin. Bojovala se slzami. „V můj svatební den budu myslet jenom na to, že u toho nemůže být máma, a ty jsi tak necitlivý, že chceš vzít s sebou *tu ženskou*?“ Tentokrát už se pláči neubránila. Popadla kabelku a rozběhla se ke dveřím.

* * *

Erin nastoupila do taxi a nechala se odvézt rovnou do hotelu Langham. Celou čtvrt hodinovou cestu proplakala.

Když taxi zastavilo před hotelem, přepudrovala si obličej, zaplatila a zamířila k Andymu do kanceláře. Věděla, že už se ze služební cesty do skotského Glasgow vrátil, protože s ním telefonovala, ale ještě se neviděli. Naštěstí byl pryč jen dvě noci.

V kanceláři Andyho nenašla, vrátila se tedy do haly. Na recepci měla službu Melanie Sinclairová, mladá, ale velmi schopná dívka. Její otec pracoval jako vedoucí obsluhy v hotelové restauraci.

„Dobré ráno, Melanie,“ pozdravila Erin a doufala, že na ní není poznat, že plakala. „Nevíte, kde bych našla Andyho?“

Protože však byla vždycky vyrovnaná a dokonale upravená, Melanii nemohla ta změna uniknout. „Jestli není ve své kanceláři, tak bohužel nevím. Stalo se něco?“

„Ano. Ale v hotelu Andy je, nebo ne?“ Erin zoufale potřebovala najít útěchu v jeho náruči.

„Měl by být,“ odpověděla Melanie. „Mám zavolat poslíčka, aby ho našel?“

„Ne, počkám u něj v kanceláři,“ odmítla Erin. Náhle si připadala trochu hloupě, že to tak prožívá. Chvilka o samotě ji snad uklidní, aby se nechovala před Andym jako hysterka.

„Tak dobře,“ přikývla Melanie. „Ještě moment, něco pro vás mám. Doručili to sem před hodinou.“

Erin se domnívala, že půjde o svatební dar, za poslední týden jich přišlo už několik. „Jestli je to dárek, vyzvednu ho později,“ řekla a chtěla odejít.

„Myslím, že to není dárek. Přinesl to kurýr, prý z hotelu Highlander ve Skotsku a je prý důležité, abychom to předali snoubence pana Stanforda.“

„Ano?“ Erin byla zmatená, ve Skotsku nikoho neznala. Kdyby šlo o dárek, byl by adresován jim oběma. Převzala malý balíček a odešla do Andyho kanceláře. Věděla, že se Andy ubytoval v hotelu Galswegian, protože jí odtamtud telefonoval, tím spíš nechápala, jak do toho zapadá hotel Highlander.

Ještě pořád se zlobila na otce. Bezmyšlenkovitě balíček rozbalila. Překvapilo ji, když v něm našla dámské hodinky a u nich vzkaz, že si je zapomněla v hotelu. Nejprve ji napadlo, že jde o omyl, v hotelu Highlander nikdy nebyla. Chtěla požádat Melanii, aby hodinky vrátila, ale nakonec se impulzivně rozhodla vyřešit to sama.

Zvedla telefon a požádala spojovatelku, aby ji přepojila do Highlanderu. Když to zvedla recepční, Erin se jí představila.

„Á, to jste vy. Dostala jste ty hodinky?“ zeptala se recepční. Domnívala se, že jí Erin chce poděkovat za ochotu.

„Ano, ale...“

„Uklízečka je našla pod postelí, zřejmě vám spadly z nočního stolku,“ vysvětlovala recepční. „Jsou krásné, myslela jsem, že budete mít radost.“

„Zřejmě jde o omyl,“ řekla Erin, „já jsem nikdy...“

„Musíte mluvit nahlas, madam. Co jste odjeli, je tu psí počasí a všude kvílí vítr. Líbilo se vám a vašemu snoubenci v našem hotelu? Doufám, že jste byli spokojeni po všech stránkách.“

„Ne...“, pokoušela se Erin vyjádřit.

„Ne?“ skočila jí recepční do řeči. „Snažili jsme se vám ve všem vyjít vstříc. Nevyhovovala vám snídaně? Pan Stanford říkal, že ke snídani milujete uzené herinky,“ divila se.

„Uzené herinky?“ Erin herinky nesnášela a Andy se neubytoval v hotelu Highlander. „To bude omyl,“ vypravila ze sebe v domnění, že to recepční všechno popletla. Pak ji napadlo, že dostaveníčko se ženou ve Skotsku by spíš odpovídalo Andyho strýci Lukeovi Stanfordovi. Měl pověst záletníka, dokonce ho kvůli tomu opustila manželka. Erin by vůbec nepřekvapilo, kdyby svou společnici představil jako svou snoubenku. „Mým snoubencem je Andrew Stanford, ne Luke,“ vysvětlovala. „A u vás se musel ubytovat Luke.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho. „Ne, měli jsme tu Andrewa Stanforda se snoubenkou, madam, což budete vy, ne?“

Erin horečně přemýšlela, nevěděla, co na to říct.

„Děje se něco?“ Z tónu recepční bylo znát, že se lekla, jestli se nedopustila indiskrétnosti.

Erin byla jako opařená. „Ne, nic,“ vypravila ze sebe a zavěsila. Upřela oči na zlaté hodinky. Čí jsou? Musely být velmi drahé, šlo o pravé zlato s několika diamanty. Když je otočila, objevila na rubu vyryté iniciály E. J. K. Srdce se jí rozbušilo, najednou jí nebylo dobře. Že by se Andy ubytoval v hotelu s jinou ženou jen pár dnů před svatbou? Nechtěla tomu věřit. Dala mu své srdce a důvěru. Tohle přece nemůže být pravda, pomyslela si a vstala. Podlamovala se jí kolena. Chytila se okraje stolu a podruhé toho dopoledne se rozplakala.

Když šokovaně opouštěla hotel, matně si uvědomovala, že za ní Melanie z recepcie něco volá. Na ulici nasadila svižné tempo, aniž vnímala, jaká je zima nebo kam vlastně míří. Brzy se ocitla v Regent's Parku, přešla po Yorkském mostu. Šla dál podél Queen Mary's Gardens a pod nohama jí šustilo spadané podzimní listí. Nakonec se posadila na prázdnou lavičku s vyhlídkou na jezero.

Na hladině se pohupovaly kachny a černé labutě, mezi nimi několik loďek, ale Erin nic z toho nevnímala. Chvilí trvalo, než se jí zklidnil dech, po tvářích se jí řinuly slzy. Celou dobu si opakovala, že to nemůže být pravda. Andy by jí nebyl nevěrný. Miluje ji, za pár dnů se mají brát. Prostě to nemůže být pravda. Jenže byla. Existuje důkaz.

Po několika minutách si rozčileně osušila slzy kapesníkem a zhluboka se nadechla. „Myslela jsem, že se Andy změnil, že mě miluje a je mi věrný,“ zašeptala. „Spletla jsem se. Ale nechci se litovat... Možná jsem byla hloupá, ale pořád mám svou hrdost!“

Po nějaké době se do Erin dala zima – obloha byla zatažená a slunce ani nevykouklo. Vrátila se na ulici a zastavila si taxi. Doma zašla k otci do pracovny a zavolala Andyho strýci Lukeovi. Jeho sekretářka jí oznámila, že má momentálně schůz-

ku a není možné ho rušit. Zeptala se jí tedy, jestli nebyl ve Skotsku, ale sekretářka byla poslední týden nemocná a teprve dnes se vrátila do práce, takže nevěděla. Erin nechala Lukeovi vzkaz, aby jí zavolal.

Když zavěsila, zjistila, že ve dveřích čeká Bradley. „Myslel jsem, že jsi dneska v galerii,“ podivil se, protože o tom ráno mluvili.

„Táta se vrátil dřív, tak jsem to tam nechala na něm. Mám spoustu práce,“ řekla a vyhnula se jeho pohledu. Ráda by k němu byla upřímná, ale to musí pár dnů počkat. „Ty dnes nemáš žádné rozvážky?“

„Až za hodinu. Není ti nic? Vypadáš unaveně,“ poznamenal starostlivě.

„Jsem unavená, ale musím zařídit spoustu věcí,“ vzdychla a snažila se nedat nic znát. „Taky si musím dojít vyzvednout šaty. Ty už oblek máš?“ Bradley měl jít za družbu.

„Odpoledne je pojedeme vyzvednout spolu s Andym a Benem. Když už je řeč o Andym, před chvílí volal a ptal se po tobě. Mluvila jsi s ním?“

„Ne.“

„Prý jsi ho hledala v hotelu a bylas rozrušená. Stalo se něco, Erin?“

Erin se tvářila neutrálně, ale bratrova starostlivost málem podlomila její sebeovládání. „Já jsem... se pohádala s tátou kvůli Lauren, což v poslední době není nic neobvyklého. Urazila jsem ji a ona odešla s pláčem, tátovi se to pochopitelně nelíbilo.“

„S pláčem?“

„Řekla jsem jí, že nechci, aby se pletla do záležitostí galerie a že by měla tátou nechat na pokoji. Ronila krokodýlí slzy, ale bylo to jenom divadýlko pro něj. Samozřejmě si myslí, že Lauren je *citlivá duše*. Prostě si ho omotala kolem prstu.“

„Erin, není možné, že bychom se v ní pletli?“

„Ne,“ prohlásila přesvědčeně. „Snad jsi nezačal pochybovat?“

„Táta ji zná líp než my, nechce se mi věřit, že by se nechal tak snadno oklamat.“ Bradley se sestře nesvěřil, ale měl v plánu podniknout malé vyšetřování.

„Já vím, zdá se to neuvěřitelné. Hrozně mi to vadí,“ řekla Erin, ale už to neznělo tak přesvědčivě. Uvědomila si, jak je pokrytecká. Napálit se může evidentně každý.

Zazvonil telefon.

„To bude Andy,“ řekl Bradley a odešel, aby jí nechal soukromí.

Erin se zhluboka nadechla a zvedla sluchátko. „Haló,“ řekla překvapivě klidně, přestože se jí zvedal žaludek.

„Ahoj, má milovaná snoubenka,“ zašvitořil Andy. „Moc mě mrzí, že jsme se minuli, miláčku. Melanie mi říkala, žeš mě tu hledala. Je všechno v pořádku? Prý jsi působila dost rozrušeně.“

Erin se zdálo, že to zní znepokojeně. „Pohádala jsem se s Lauren a s otcem,“ pronesla vyrovnaně.

„Ale ne! Doufám, že nejde o nic vážného.“

Zato teď rozeznala úlevu. „Táta ví, že ji nemám ráda, a přece ji pozval na naši svatbu.“

„S tím asi nemůžeme nic dělat,“ povzdechl si Andy.

„Asi ne. Očividně myslí na sebe a ne na to, jaké pro mě bude mít ji na svatbě místo mámy.“

„Chudinko,“ konejšil ji Andy. „Dnes večer tě rozveselím. Vezmu tě do té nové restaurace na Oxford Street, jmenuje se Caruso's. Podle Bena tam vaří přímo božsky.“

„Kdyby ti to nevadilo, Andy, radši zůstanu doma,“ odmítla. Nedokázala by předstírat celý večer. „Moc jsem se nevyspala a zítra večer se mám sejít s Emmou a Carmel, takže bych si radši zalezla brzy.“

„Ano?“ Andy se zdál překvapený. Erin si přála zajít do restaurace Caruso's už od otevření, navíc se neviděli několik dnů. „Ale v pátek večer se nevidíme, to je tradice, takže se setkáme až na svatbě.“ Znělo to téměř smutně. Téměř!

„Já vím, ale od soboty si začneš stěžovat, že se vidíme v jednom kuse.“

„Tebe se nikdy nenabažím, lásco.“

Erin sevřela sluchátko. „Co jsi říkal hotelu Glaswegian? Tam ses ubytoval, že?“

„Ano. Je velice pohodlný, ale nakonec jsem se rozhodl, že ho nekoupím, museli bychom do něj hodně investovat, než bychom ho pozvedli na odpovídající úroveň.“

„Chápu,“ řekla Erin. Jeho odpověď se zdála naprosto upřímná. To je Andy tak dobrý lhář? Nic nechápala. Náhle ji napadlo, jestli se za něj v hotelu Highlander nevydával Luke. Něco takového už jednou udělal. Podváděl jednu milenku s druhou a použil Andyho jméno, aby zakryl stopy.

„Opravdu ti nic není, Erin? Zdáš se mi nesvá,“ staral se Andy.

„Jsem jenom unavená,“ odpověděla, což byla pravda.

„Možná se vážně potřebuješ pořádně vyspat. Nemůžu dovolit, aby se matka mých budoucích dětí vyčerpávala,“ zasmál se, ale to jen oživilo Erinino podráždění. Vadilo jí, že s ní jedná jako s továrnou na dědice.

„Poslyš, lásco, přišla sem floristka kvůli posledním úpravám, budu muset jít. Uvidíme se tedy v sobotu. A ne abys přišla pozdě,“ zažertoval.

„To je přece tradice.“

„Já vím, ale hlavně mě nenech stát u oltáře,“ zasmál se Andy.

Erin neřekla nic. Věděla, že to Andy nemyslí vážně, něco takového si nedokázal představit ani ve snu. A do včerejška ani ona.

Zavěšila, vytáhla z kabelky hodinky a prohlédla si je. Na tuhle sobotu nikdo jen tak nezapomene.

Kapitola šestá

Restaurace Landau byla 23. října uzavřená pro veřejnost, proměnila se v pohádkový svatební salon. Obřad se měl odehrát pod ozdobným obloukem ovitým čerstvými květinami ve fialových a bílých tónech. Závěsy zůstaly zatažené, protože venku bylo sychravo, světlo obstarávala stovka bílých svící. Mihotavá zlatá záře a vůně květin proměnily jindy strohou místnost v půvabné romantické prostředí. Chyběla už jen nevěsta.

Andy se snad postě podíval na hodinky. Bylo po jedenácté a on si začínal dělat starosti. Neustále upíral oči ke dveřím, jako by tím mohl svou nastávající, jinak puntičkářsky přesnou, přivolat. Nezabíralo to.

Přestože bylo poměrně chladno, Andy cítil, jak se mu košile lepí na záda. Límeček ho škrtil. Ráno si připadal jako pán světa, propadal euforii, nyní však euforii zadusila notná dávka ponížení.

Varhanice paní Shepherdová hrála stále dokola stejnou melodii. Začínalo mu to jít na nervy. Všichni čekali, až se objeví Erin.

„Nejdou mi hodinky napřed?“ pošeptal Andy svému svědkovi Benu Asherovi. „Mám už jedenáct dvacet šest, to je určitě nesmysl.“

„Nejdou napřed,“ ujistil ho Ben.

Andy začínal panikařit, ale navenek se pokoušel vyzářovat trpělivost a sebedůvěru. Nebylo to snadné, když se na něj upírala stovka párů očí. Někteří už se začínali tvářit soucitně. Měl Erin poslechnout a pozvat jich méně. Navíc přizval novináře z Herald, aby si pojistil článek o londýnské svatbě roku. Teď

všichni vidí, jak se škvaří ve vlastní šťávě. Jak mu to Erin mohla udělat? Bude za hlupáka.

Ben si jeho úzkosti nemohl nevšimnout. „Erin přijde,“ pokoušel se ho uklidnit. „Znáš ženské, nejspíš jde o nějakou banalitu jako rozbitý zip nebo zatrženou nit na šatech.“ Nic horšího se ani stát nemohlo, Erin a družičky se oblékaly v apartmá o dvě patra výš.

„Napravit něco takového by jistě netrvalo půl hodiny,“ opáčil Andy nedůtklivě.

S tím musel Ben souhlasit. „Třeba uvízly ve výtahu,“ napadlo ho.

„To by mi personál nahlásil.“ Andy už tuto možnost zvažoval, stejně jako každou další potenciální katastrofu, jakou si dokázal představit.

Ohlédl se na reverenda Sutcliffa, a ten mu věnoval rozpačitý úsměv. I on si očividně dělal obavy. Reverend dobře věděl, že nevěsty bývají nedochvilné, jenomže tentokrát nešlo o pár minut.

„Nepřijde, že ne?“ pošeptal mu Andy. Navzdory všemu doufal v nějaké ujištění.

Reverend se zatvářil soucitně. „Je snad nějaký důvod, proč by nepřišla, Andrewe?“ zeptal se tiše.

„Ne, to není,“ odpověděl Andy úzkostně. Otočil se k Bradleymu, který stál vedle Bena. „Je Erin v hotelu, ne?“ Domníval se, že přijeli podle plánu společně, ale chtěl mít jistotu.

„Je, přijeli jsme ráno taxíkem,“ potvrdil Bradley.

„V jakém byla rozpoložení? Když jsem s ní předevčírem mluvil, zdála se dost rozrušená tím, že otec prý Lauren pozval na svatbu.“ Napadlo ho, jestli její rozrušení hloupě nepodcenil.

„Táta jí včera večer řekl, že Lauren nepřijde.“

„Vážně?“ To bylo překvapení.

„Podle všeho to navrhla sama Lauren, nechtěla Erin pokazit den.“ Bradley se cynicky domníval, že s Erininými city to vůbec nesouviselo.

Andy byl rád. Lauren se mu zamlouvala a tohle dokazovalo, že není vypočítavá potvora, za niž ji Erin považovala. „Tak to měla Erin radost, ne?“

„Asi ano. Moc o tom nemluvila. Ale mrzí ji, že nepřijde strýček Cornelius.“

„Cože?“ O tom se Erin nezmiňovala. „Proč ne?“

„Nepohodl se s tátou kvůli tomu, že začal chodit s Lauren tak brzy po mámině smrti,“ vysvětlil Bradley.

„Nemohla Erin odjet za ním, aby se mu to pokusila rozmluvit?“ strchoval se Andy.

„Ne, ví, že strýc názor nezmění. Asi se s tím smířila.“

Andymu to připadalo trochu neobvyklé. Erin dokázala být hodně tvrdohlavá, zvláště když se domnívala, že má pravdu. „Netrápilo ji něco jiného?“ Předchozího dne se jí pokoušel několikrát dovolat, ale pokaždé ji minul. Nedělal si kvůli tomu starosti, bylo mu jasné, že podniká poslední přípravy. Zaměstnanci hotelu trvali na tom, že si s nimi večer musí připít. Později jí chtěl zavolat, ale než se k tomu dostal, bylo deset a Bradley mu oznámil, že si šla lehnout. Teď se na sebe zlobil, že to nezkusil víckrát.

„Zdála se mi trochu nervózní, ale to je asi normální, ne?“ pokrčil Bradley rameny.

„Nejspíš ano. Určitě to byla jen nervozita?“

„Snad,“ řekl Bradley, ale když o tom tak přemýšlel, spíš se mu zdálo, že je Erin myšlenkami jinde, než že by byla nervózní. „Mám se zajít podívat, co ji zdrželo?“

Andy to zvažoval. Kdyby hosté viděli, jak Bradley odchází, nevypadalo by to dobře. „Dáme jí ještě dvě minuty,“ rozhodl a modlil se, aby se objevila.

Ty minuty se vlekly jako hodiny. Andy horečně přemítal, proč by se Erin mohla neobjevit. Vybavil si poslední rozhovor. Zdála se rozrušená, ale pak uvedla pochopitelný důvod. Naštěstí se Gareth a Lauren rozhodli vyhovět Erininu přání. *Tak kde je?*

„Andrewe, už to nemůžeme moc odkládat,“ ozval se omluvně reverend. „Mám oddávat na další svatbě v Cambridgi. I takhle už pojeďu na poslední chvíli.“

„Omlouvám se, reverende Sutcliffe.“ Andy začínal panikařit. „Ještě dvě minutky, prosím.“ Začínal se děsit, že jeho snoubenka nemá jen zpoždění. Ona vůbec nepřijde!

O minutu později se znovu podíval na hodinky. Jedenáct třicet jedna. „Asi se půjdu podívat, kde je,“ rozhodl se. Nedomákal dál snášet soucitné pohledy hostů, navíc si všiml, jak si přítomný reportér začal dělat poznámky do bloku. Andy si nechtěl ani představovat ponižující titulky v novinách. Nejméně rok se nebude moct ukázat na veřejnosti!

„Dojdu tam,“ nabídl se Bradley; měl pocit, že je to jeho povinnost jako bratra nevěsty.

„Ne, půjdu já,“ trval na svém Andy a otřel si zpocené čelo. „Jestli si mě tvá sestra nechce vzít, ať mi to řekne do očí.“

Náhle se melodie změnila, paní Shepherdová spustila *Svatební průvod* a ve dveřích se objevily Emma s Carmel v levandulovém hedvábí.

Andy zaslechl úlevné vzdechy. Všichni hosté očividně mysleli na nejhorší. Rázem se cítil ještě hůř.

Hosté vstali a dívky pomalu kráčely k oblouku, pod nímž měl obřad proběhnout. Zdály se klidné, proto všichni usoudili, že se neděje nic zvláštního. Všichni kromě Andyho. Stále upíral oči ke dveřím a srdce mu bušilo jako splašené. Potřeboval Erin vidět, aby uvěřil, že je skutečně tady.

Děvčata se nakonec postavila na své místo nalevo od reverenda. Nastala dlouhá trýznivá pauza, čekání na nevěstu. Pohled na reverenda a družby Andymu prozradil, že není sám, kdo je stále nejistý.

UVědomil si, že tají dech... Pak se Erin objevila ve dveřích po boku svého otce. Hosté obdivně vzdychli. Z napětí a následné úlevy se Andymu málem podlomila kolena.

Upřel oči na Erin – vznášela se jako anděl na bílém obláčku. Obličej měla zahalený závojem, takže neviděl, jak se tváří.

Netušil, jak se jeho nevěsta cítí, ale bál se třeba jen mrknout, aby nezmizela.

Když už byli Gareth a Erin jen kousek od nich, Ben mu pošeptal: „Věděl jsem, že přijde.“ Andy měl sto chutí opáčit něco kousavého, ale náhle jako by si teprve uvědomil, že se to skutečně děje. Žení se!

Trochu se vzchopil. Teprve v tu chvíli si všiml, jak napjatě se tváří Gareth. Hleděl pyšně na svou dceru, přesto měl podivný výraz. Snad myslel na to, že by v první řadě měla sedět jeho žena. Pro rodinu Forsythových byla svatba podbarvena smutkem, rána ze ztráty Jane se ještě nezacelila. Nebo že by měla Garethova zjevná úzkost jiný důvod?

Když došli k oblouku, Gareth se otočil k Erin, opatrně ji zvedl závoj a políbil ji na tvář. Chvíli se na sebe dívali. Andy budoucímu tchánovi neviděl do tváře, zato si všiml, že Erin se málem přestala ovládat. Pocítil další záchvěv paniky. Gareth ustoupil stranou a Andy stanul své nevěstě tváří v tvář. Pomalu se nadechla, napřímila ramena a zatvářila se vyrovnaně. Nevypadala, jako by měla vzít v příštích minutách nohy na ramena. Andy se znovu uklidnil.

Zadíval se do jejích tmavých očí. Od začátku byla jeho rájem, jeho skálou a vytrvalým spojencem. Nechápal, proč přišla pozdě, ale nezáleželo na tom. „Vypadáš nádherně,“ pošeptal jí a pomyslel si, že všechno to trýznivé čekání stálo za to.

Reverend Sutcliffe zahájil obřad. „Sešli jsme se dnes, abychom se stali svědky uzavření sňatku mezi Erin Jane Forsythovou a Andrewem Kelvinem Stanfordem...“

Andy v podstatě nevnímá. Kupodivu mu bylo téměř do pláče. Ráno byl nejšťastnějším člověkem na zemi, během poslední hodiny a půl ale propadal temnému zoufalství. Pak se objevila Erin a jeho zaplavila čirá radost. To rychlé střídání nálad na něj bylo moc. Snažil se myslet na báječnou budoucnost a rodinu, kterou spolu zplodí, na dědice hotelového impéria. Dokonalý život.

Erin mu pohlédla do očí, z jejího výrazu nebylo možné vyčíst, na co myslí. Andy čekal, že bude přecitlivělá, protože měla ve zvyku věci prožívat, proto byl na její sebeovládání velmi pyšný a trochu se zastyděl za nedostatek svého. Pokusil se trochu vzchopit, a dokázal to: soustředil se na její krásnou tvář a hnědé oči.

Erin podala Carmel kytici. Poté vzala Andyho za ruce, připravila se. Reverend vyzval Andyho, aby opakoval po něm.

„Já, Andrew, si беру tebe, Erin,“ odříkával rozechvěle, „za svou zákonitou manželku, s níž budu zůstat v dobrém i ve zlém, ve zdraví i nemoci, již budu milovat a ctít, dokud nás smrt nerozdělí. Podle svatého božího přikázání...“

Náhle mu Erin vytrhla pravou ruku, dotkla se levého zápěstí a Andy si všiml zlatých hodinek. „...ti tímto přísahám svou lásku... a věrnost.“ Upíral pohled na hodinky.

Erin ho bedlivě pozorovala. Všimla si, jak překvapeně se zatvářil. Vzápětí se mu v očích mihlo zděšení. „Děje se něco, Andy?“ zašeptala rozechvěle.

Zvedl oči od hodinek. „Ne,“ vykoktal.

„Určitě ne?“ Její pohled jako by mu pronikal až do duše a obnažoval jeho hříchy.

Ví to! Nechápal, jak to zjistila, ale ví, co provedl. Viděl jí to na očích. V panice se rozhlédl po svatebních hostech, hledal jednoho konkrétního. Erin sledovala jeho pohled.

Kněz ji požádal, aby opakovala přísahu. Když odříkával slova, která měla pronést, už věděla, že se Andy právě sám usvědčil a lámalo jí to srdce. Luke Stanford jí nezavolal, proto se rozhodla vzít si hodinky na svatbu. Záměrně nechala Andyho dlouho čekat, aby ho vyvedla z míry a otrásla jeho sebevěrou. Vyšlo to na výbornou. Věděla, že pokud Andy skutečně strávil dvě noci s jinou ženou v hotelu Highlander, pozná to na něm, jakmile spatří hodinky. Což se přesně stalo.

Když Erin nezopakovala manželský slib, nastalo dlouhé trýznivé ticho. Hosté tajili dech, Andy se ošíval. Reverend si myslel, že za to může nervozita, proto Erin jemně pobídl.

„Erin, zopakujte to po mně, prosím,“ požádal ji trpělivě. „Já, Erin, si беру tebe, Andy, za svého zákonitého manžela.“

„Jenže já si ho neberu,“ pravila Erin chladně. Ret se jí chvěl, jinak na ní nebylo znát, v jakém je rozpoložení.

Sálem se nesly nevěřící vzdechy.

„Nerozumím, Erin, stalo se něco?“ žasl reverend.

„Radil byste mi, abych se provdala za někoho, kdo právě strávil několik vášnivých nocí ve skotském hotelu s jinou ženou?“

Reverend zůstal zírat. Otočil se na Andyho, jehož tvář nabírala stejnou tmavě červenou barvu, jako měly koberec a závěsy. „Andrew... je to pravda?“

„To bych taky rád věděl,“ ozval se rozčileně Gareth. Když se Erin vypravovala, nechápal, proč to oddaluje. Vždycky si potrpěla na přesnost. Několikrát ji pobízel, aby si pospíšila, že Andy čeká.

„Prosím, Erin, tohle nedělej,“ naléhal Andy tlumeně. „Je tu tisk...“

Erin se nenechala obměkčit. „Já nic neudělala, Andy, to ty.“ Roztřesenými prsty hodinky rozeprula. „Tohle je důkaz.“

„Hodinky?“ nechápal reverend.

„Ne jen tak obyčejné hodinky. Ty iniciály vzadu nejsou moje, přesto mi je poslali z hotelu Highlander, kde se můj snoubenec před pár dny ubytoval.“

„Byl jsem v Glaswegianu, to přece víš,“ namítl Andy. „Volal jsem ti odtamtud.“

„Tvrdil jsi, že voláš odtamtud. Recepční z hotelu Highlander trvala na tom, že ses u nich ubytoval i se svou *snoubenkou*.“ Erin viděla, že reverend pořád ničemu nerozumí. „Já v Highlanderu nikdy nebyla, reverende.“

„Takže tam byl... Andrew... s jinou ženou?“ Reverend se otočil na Andyho.

„Přesně tak,“ přisvědčila se slzami v očích.

Andy pokradmu pohlédl na novináře, který se zdál nadšený tak šťavnatým soustem. Bude se ho muset pokusit přesvědčit, aby o tom nepsal, ale asi to nebude snadné. „Je to nedorozu-

mění,“ řekl, „ale teď není vhodná chvíle na vysvětlování. Vyřešíme to po obřadu. Jen mi, *prosím*, věř a dej mi šanci.“

„Já chci vysvětlení hned, Andy,“ zahřměl Gareth. „Proč si má dcera myslí, žeš jí byl nevěrný?“

„Já... nebyl, pane Forsythe. To bych neudělal, Erin miluju.“

Erin se zatvářila znechuceně. S hodinkami v ruce zamířila ke svatebčanům. Neznala všechny, proto si předtím prošla seznam jmen. Když našla to, které odpovídalo iniciálám na hodinkách, všechno do sebe zapadlo. Teď už stačilo odhalit tu nejprovinilejší tvář mezi přítomnými, na niž se Andy předtím díval. Patřila brunetě, která se ošívala, jako by se měla dát v příští minutě na útěk. Seděla ve třetí řadě, na druhém místě od uličky.

Erin popošla k ní. „Myslím, že jsou vaše, Erico Joy Knightová,“ pronesla. Pro jistotu hodinky přidržela pod nosem muži vedle Eriky. Erin ze seznamu věděla, že jde o Eričina manžela. Prověřila si ho...

Wendell Knight vlastnil cateringovou společnost. Jeho první žena přede dvěma lety zemřela a nechala ho samotného se třemi dospívajícími dětmi. Wendell je příliš nezvládal, zejména dva syny. Před rokem se oženil se svou bývalou zaměstnankyní Ericou, ženou o patnáct let mladší než on.

Erin je neznala, ale vybavovala si, jak se při jedné výstavě seznámila s Wendellovou první manželkou. V leccěms připomínala její matku, byla to skutečná dáma. Zato Erica už měla za sebou jeden rozvod a šuškal se, že byla prvnímu manželovi nevěrná.

„To jsou skutečně tvoje hodinky, Erico,“ užasl Wendell. Podíval se na Erin a zčervenal. „Koupil jsem jí je k našemu prvnímu výročí. A jestli je pravda, co povídáte, bylo to zároveň naše poslední.“ Erica mlčela jako zařezaná. Wendell si přál, aby měla nějaké věrohodné vysvětlení, ale ona se pod pohledy všech zúčastněných nezmohla na slovo.

Zoufale své hodinky hledala, bála se, že je nechala ve Skotsku, Andymu radši nic neřekla. Doufala, že je ztratila jinde.

Zapínání už se jednou rozbilo. Sice jí je v hodinářství opravili, ale nebylo spolehlivé.

„Vždyť jsi měla jet na návštěvu k matce do Bristolu!“ Wendell nechtěl uvěřit, že ho manželka podvedla.

Erica prudce vyskočila ze židle.

„V Bristolu evidentně nebyla,“ prohlásila Erin a zpražila ji pohledem. „Hodinky si nechala u postele,“ dodala a sevřelo se jí hrdlo. „U postele v hotelu Highlander... a sdílela ji s mým snoubencem.“

Erica se protlačila kolem manžela i kolem Erin a rozběhla se k východu ze sálu. Wendell pospíchal za ní a dožadoval se vysvětlení.

Erin se otočila k Andymu. Ani trochu ho nelitovala. „Myslel sis, že ti projde, když mi budeš těsně před svatbou nevěrný?“

Andy mlčel. Měl sto chutí dát se také na útěk.

„Právě jsi přísahal věrnost navždycky. Jak se ti to říkalo, Andy?“ Erin dráždilo, že se ani nepokusil omluvit nebo jí to vysvětlit.

„Myslel jsem to upřímně, Erin,“ pronesl téměř šeptem.

„Vidím, že zůstáváš lhářem až do konce,“ odsekla nenávistně. Pokoušela se nerozplakat, ale neubránila se. Představovala si s Andym šťastnou budoucnost a ta se rozpadla jako domek z karet. Myslela si, že ji miluje, ale kdyby to byla pravda, copak by jí mohl být nevěrný jen pár dnů před svatbou?

Gareth se chtěl na Andyho vrhnout, ale Bradley ho zastavil.

„Nenamáhej se, tati,“ vzlykla Erin. „On za to nestojí.“ Sundala si zásnubní prsten a hodila ho Andymu k nohám.

Uvědomovala si, že poskytla všem zúčastněným skvělý námět k hovoru na dlouhé týdny, ale bylo jí to jedno. Kdyby svatbu zrušila přede dvěma dny, kdy obdržela hodinky, vyvolalo by to bouřlivé spekulace. Takhle k žádným nedorazí. Andy byl odhalen jako proradný a věrolomný lhář. A to jí stálo i za ponížení před stovkou svědků.

Kapitola sedmá

Erin už nedokázala zadržovat slzy. Potřebovala pryč... Slyšela, jak na ni volá bratr, ale neotočila se, pospíchala k východu. Už byla málem ve dveřích, když si přišlápla šaty a klopýtla. Pádu a definitivnímu ponížení zabránily silné paže, které ji zachytily. Jejím zachráncem byl strýc Cornelius. Vzal ji kolem ramen a vedl ji ven ze sálu.

„Strýčku, tys přišel,“ plakala. Ještě nikdy ho neviděla tak ráda.

„Sice mám zlost na tvého otce, ale jsi dcera mé sestry a mám tě rád. Tvou svatbu bych si nenechal ujít.“ Protože čekal, že s Garethem přijde Lauren, posadil se do zadní řady a měl v úmyslu po obřadu tiše vyklouznout, aby Erin nepokazil den hádkou.

Společně zamířili k výtahu.

„Měla jsem zůstat silná, strýčku. Mám na sebe takový vztek, že mě Andy viděl brečet,“ stěžovala si. „Nechtěla jsem tomu podvodníkovi ukázat, že mi zlomil srdce.“ Celá se třásla.

Cornelius ji vzal za ramena. „Teď mě poslouchej, Erin For-sythová. Vedla sis skvěle.“ Stálo ho veškeré sebeovládání, aby Andyho nezaškrtil. Nakonec to privilegium přenechal Garethovi. „Zachovala sis důstojnost. Všichni v tom sále museli obdivovat tvou sílu a hrdost. Andy Stanford je největší hlupák v celém Londýně a teď navíc všichni vědí, že je bezohledné prase. Ani netušíš, jak jsem na tebe pyšný. Tvá maminka by se mnou jistě souhlasila.“

Erin se mu opřela o prsa a rozplakala se naplno. „Tolik bych si přála, aby tu byla. Bolí to,“ naříkala.

„Já vím,“ konejšil ji a hladil ji po vlasech. Rád by ji té bolesti zbavil, ale nebylo jak.

„Pojďme odsud pryč,“ vzlykla.

Nijak si nevyčítala, že zůstalo na Andym vypořádat se s překvapenými hosty, s kritikou zúčastněných i s rozčilením svého otce a bratra. Aby toho nebylo málo, začal reportér Heraldů zapisovat rozhovory se svatebčany a pokoušel se vypátrat další šťavnaté podrobnosti. Andy ho požádal, aby odešel, ale karta se obrátila a on si najednou uvědomil, že sám odráží reportérovy všetečné otázky. Garetha a Bradleyho to rozčílilo ještě víc.

„Kde je ten výtah,“ stěžovala si Erin a opakovaně mačkala tlačítko. Nemohla se dočkat, až bude pryč. „Chci si svléknout ty šaty a na dnešek zapomenout.“ Uvědomovala si, že to nebude tak snadné.

„Mám auto na Portland Place,“ řekl Cornelius.

„Tomu výtahu to trvá! Půjdu po schodech,“ prohlásila Erin. „Převléknu se a vyklouznu zadním východem. Sejdeme se u auta.“ Rozběhla se ke schodišti.

Cornelius odchytil Carmel a Emily, které se chvíli nato vynořily ze sálu a zamířily k výtahu. Obě byly rozrušené kvůli Erin, něco jim nehrálo už během převlékání. Erin tvrdila, že je jen nervózní, přesto nechápaly, proč tak oddaluje příchod do sálu. Ptaly se, jestli třeba nezměnila názor, ale neřekla jim nic konkrétního. Dokonce jí doporučovaly, aby obřad zrušila, jestli si není jistá, ale Erin už se rozhodla. Když se pak dozvěděly, o co šlo, všechno začalo dávat smysl. Obě měly rády i Andyho a celá ta událost je silně rozrušila.

Cornelius je požádal, aby k Erin nikoho nepouštěly, ani ty, kdo to myslí dobře, ale především ne Andyho. Rády mu slíbily, že zůstanou na stráži u schodů i u výtahu.

Erin se rychle převlékla do civilního oblečení a z hotelu utekla zadním požárním východem. Neztrácela čas, pospíchala rovnou na Portland Place, kde už čekal Cornelius v nastartovaném voze.